ДУХ НАЦІЇ
СИЛА ТА ІНТЕЛЕКТ

Вони народжені на зламі двох епох,
В часи, коли немає півтонів й півмір,
Коли є правда і брехня, Диявол й Бог.
Для них війна – війна, а мир – це мир.

ЮРІЙ РУФ

НА ЗЛАМІ ЕПОХ

ЗБІРКА НАЦІОНАЛІСТИЧНОЇ ПОЕЗІЇ

НА ЗЛАМІ ЕПОХ

Збірка націоналістичної поезії

Львів
ВД "Панорама"
2016

ББК 84 (4 УКР)
УДК 821.161.2
Р 29

Руф Ю.

Р 29 На зламі епох. Збірка націоналістичної поезії. – Львів: Видавничий дім "Панорама", 2016. – 144 с.

ISBN 978-617-7227-10-5

На зламі епох – авторська збірка націоналістичної поезії, яка містить вірші, написані впродовж квітня-грудня 2015 року, та вибрані твори, опубліковані у збірках "Багряна лірика" (2012 р.), "Голос крові" (2013 р.), "Час революції" (2014 р.), "Голос барикад і бліндажів" та "Відлуння свинцевих громовиць" (2015 р.). Тематика творів охоплює національно-визвольну боротьбу українського народу, свідками та учасниками якої ми є з початку Революції Гідності, а також славне минуле нашої Батьківщини. Вірші, що увійшли до книги, автор розглядає як своєрідну римовану пропаганду. Книгу опубліковано в межах літературно-просвітницького проекту "Дух нації".

ББК 84 (4 УКР)
УДК 821.161.2

ISBN 978-617-7227-10-5

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА

Наш час – час історичних протистоянь та зламів. Запах гуми, яка палала на вулиці Грушевського, змішався в міцний коктейль з димом пожеж Східного фронту, і у цій гримучій суміші все сильніше відчувається аромат прийдешньої Свободи. Свобода не дається даремно – її виборюють дорогою ціною у битвах та протистояннях, де розмінною монетою є окреме людське життя, а винагородою – майбутнє цілої Нації. Ми є учасниками визвольної боротьби, коли війна йде на всіх фронтах, зокрема,– й на інформаційному. Кожен з нас повинен усвідомити важливість пропаганди й культивування правильних цінностей та стати бійцем чи волонтером культурного фронту. Тому, поки на заводах відливають кулі, у типографіях необхідно відливати літери. Слово – дороговказ на шляху боротьби. Читайте, навчайтесь думати та аналізувати, цінуйте інформацію – адже саме вона є основною зброєю нашого часу. Лише здатність систематизувати та відкидати зайве, вміння фільтрувати факти від завуальованої ворожої пропаганди, за ширмою якої приховано чиїсь фінансові чи впливові інтереси, зможе зробити нашу Націю непереможною. Ідеологічно озброєний, незламний у переконаннях, ідейно вмотивований – ось архетип сучасного воїна!

Гаслом Нової України, поза сумнівом, має стати – "Сила та інтелект". Усі ресурси повинні працювати на створення свідомого суспільства фізично сильних, патріотично налаштованих та цілеспрямованих інте-

лектуалів – людей, які вміють ставити мету та вирішувати завдання. Історія вкотре подарувала нам шанс – ця війна повинна виховати в українського народу повне несприйняття всього чужинського, того, що тягне нас назад у кріпацьке ярмо. Лише кардинально відмежувавшись від впливів чужих імперій на соціо-культурному рівні, ми зможемо позбутись рецидивів бездержавного минулого, коли українців змушували мислити категоріями страждань, голосінь та випрошувань. Жодна з імперій не рахуватиметься із скиглячим та запопадливо зазираючим в очі постійним прохачем. Забудьте про деструктив та занепадництво в стилі "Україна плаче": українці – Нація переможців та бійців, тож новітнє українське мислення повинно мати наступальний вектор! Ми народжені на зламі епох – з нами правда, за нами Перемога!

У наступ!

НА ЗЛАМІ ЕПОХ

(Подільським патріотам)

Шукали правди в світі підлості й брехні,
Хотіли змін та в Батьківщині ладу,
Йшли на війну, бо кликали буремні дні,
А позад їхніх спин в той час буяла зрада.

Вони – народжені на зламі двох епох,
В часи, коли немає півтонів й півмір,
Коли є правда і брехня, Диявол й Бог.
Для них війна – війна, а мир – це мир.

Їх не обдуриш дипломатією фраз,
Не поясниш ринкових хитрих схем.
Бійцям – війна, а торг – для інших каст,
Яким набити гаманець – вінець проблем.

І ось в тилу після задимлених фронтів
Їх зустрічає стадо, що готове все продати...
Спрацьовує тренований інстинкт руки,
І звично пальці холодить чека гранати.

ГЕРОЙ ТА ПРОВОКАТОР

Сьогодні він герой, а завтра – провокатор,
Вертаючи з фронтів, прихоплює люстратор.
У владні кабінети, де зрадники засіли,
Він посмішку дарує в оптичне скло
прицілу.

За вимоги Майдану і за Небесну сотню,
За Іловайське пекло, за молодість в болоті,
За жах війни, за смерті, за біль, що
бачать діти –
Треновано вдихнувши, він передасть
привіти.

Не захистять мандати від праведного гніву,
Краваток маскхалати та депутатські "ксіви".
Вершити справедливість, як вчив в
дитинстві тато,
Повернеться він з фронту – герой та
провокатор.

НЕ ПОТИСНЕ ПРАВЕДНИЙ

Не потисне праведний лукавому руку,
Не схилиться перед підлим, не простить
падлюку,
Не потопче правди-честі батьківського
краю...
А запроданець... потисне, ще й пообіймає.

Заглядатиме у вічі кривавому кату,
Благатиме, проситиме, буде торгувати.
А що йому, чужороду, до горя людського?!
Його отчий дім – де гроші, нема честі в
нього.

Не потисне муж праведний лукавому руку.
Хай загине – не зігнеться, не простить
падлюку!
І кипітиме у серці праведна розплата.
Чекатиме свячений ніж кривавого ката.

СОЛДАТ НОВОЇ ДОБИ

В диму та кіптяві пожеж згоряє змучена земля.
Ти чорним попелищем йдеш від небуття до забуття.
Палає обрій фальшем фраз про мир та наш спокійний сон,
А в темнім череві АК дрімає стомлений патрон.

Пророк заповідав: "Борись!" і ти за заповіддю йшов,
Крізь тлін брехні гнув власну вісь та проливав гарячу кров.
Повстав в нерівній боротьбі і гордо майорів твій стяг,
А слід химерних ворогів стлівав у спалених полях.

Солдатом нової доби ти станеш волею небес,
У світлі ясної зорі побачиш, як твій край воскрес.
Живи, смакуй буремний час – час революцій та героїв,
Звільни від пут свій рідний край, солдате, не шкодуй набоїв!

ПОЛУМ'ЯЛИСТ

Полум'ялист.
Палає обрій.
Мідь кипить у кронах.
Пістряві шати поглинають зір,
І погляд у барвистім листі тоне.
Мережива плетуть химерний взір.

Туманопад.
Іскриться плесо.
Небо, мов свічадо.
У ньому срібновирить глибина,
Тінь хмар в безодню сіру тихо паде
Та посміхається, не досягнувши дна.

А ліс горить –
Палає, та не гріє.
І сонце світить, але не пече.
З пожовклим листям тихо в'януть мрії.
Кладе ледь чутно осінь руку на плече.

ВОГОНЬ ПРАВДИ

Чує серце – займається!
Дим стелиться білий,
За ґратами – очі братів,
У полях – могили
Оборонців правди-честі
Та святого краю.
Прислухайся – вже тріскоче! Скоро
запалає!

Загориться вогонь лютий,
Спалахне Майданом,
І піде народ на січу
За новим гетьманом.
Люту січу, не на життя,
А на смерть для ката.
Прийде правда, прийде воля й настане
розплата!

Поглянь, бачиш – вже жевріє,
У очах іскриться.
Та нема вогню без диму – ось-ось
розгориться.
Юні очі горять, іскрять,
Усе спопеляють...
Прийдуть, візьмуть, поплатяться... а поки
чекають!

БИЙ!

Бий!
Вибирай точну ціль для удару!
Бий!
Опонент твій від страху закляк!
Бий!
Із ударом ненависть скипає –
Вилий ненависть в сталевий кулак!

Звук.
Хруст розтрощених щелеп.
Сплеск.
Конфронтація тіл.
У боротьбі, наче скеля до скелі,
Кості тріщать у тектоніці сил.

Ринг.
Колізей для змагання.
Бий!
Здобувай честь в бою.
Виплюнь під ноги зайві вагання
І завоюй перемогу свою.

ЗАХИСНИКАМ ШИРОКІНОГО

У променях чорного сонця займається
ранок,
Шоломів броня помережана плетивом рун,
Салют сотень рук зустрічає гарячий
світанок,
Залізних бійців підіймає до штурму Перун.

Уламками всіяно обрій на лінії бою,
Кіптява на лицях та всесвіт в прицілі АК,
Плече побратима в фортеці окопу з тобою,
І постріл за пострілом в даль посилає рука.

А обрій горить, – там згорає усе нечестиве
(Хто землю топтати прийшов із азійських
країв)
У попелі згасне імперська жадоба наживи
Московської зграї голодних, обшарпаних
псів.

До зброї! У променях чорного сонця
заграви.
Зійдуть в полі зерна звитяги твоєї землі,
Так предки ставали у славні Дивізії лави,
А зараз онуки довершують справу її.

ПРАВДА Й ЗАКОН

Не безглузді накази від роздутих вождів,
Не вказівки й поради від "паркетних" чинів,
Не за трон шоколадний й золотий унітаз,
А за тих, хто за вами та чекає на вас.

Ось де суть та причини, ось де правда й
закон,
Ось для чого дрімає в автоматі патрон.
Честь та гідність Країни, сон та спокій
батьків –
Це мотив для руїни красних площ та
кремлів.

Українські солдати, вас чекає народ!
Гідність й честь не зміняти на відро нагород,
Шоколадні медалі з рук брехливих Іуд
Не відтягнуть подалі справедливості суд.

Чесних їм не купити, не продати держави.
Вам же ворога бити не для їхньої слави!
Українські солдати, Ви – опора країни.
Лиш у ваших руках ключ воріт Батьківщини.

ЛЕГІОН

Ти патріот, а, значить, ти – чужий!
Чужий та зайвий у своїй країні,
Де посеред війни бенкет гучний
Біля корит справляють ситі свині.

В країні, де не писаний закон,
Де продано поняття "справедливість",
Усе вирішує далекий закордон,
І всі, крім власних громадян, становлять надважливість.

Де патріотам – тюрми та СІЗО,
Де брешуть в очі куплені екрани.
Навколо – балаган та шапіто,
І в двадцять два – зсивілі ветерани.

Ти патріот, а, значить, ти – живий!
Посеред сотень тисяч крайніх хат
Хтось в натовпі впіймає погляд твій,
І зрозумієш, що з тобою поруч брат.

Нас тисячі, ім'я нам – Легіон!
Борімося і побороти вдасться!
Не стане карою для вас, брати, полон.
Усе мине та всім за все воздасться!

ПРАХ КРЕМЛЯ

Здіймалось в небо полум'я війни
На залишках зимових барикад,
А газ, кийки й дюралеві щити
Змінили танки й установки "Град".

Вогонь очей неситої орди,
Що цілився з розрізів балаклав,
В кривавім танці "русскої весни"
У вирі битв на Сході запалав.

І стався бій! На смерть, в ім'я життя!
Та захлинувся кров'ю "русскій мір".
Котилось світом путінське виття,
Багном брехні наповнився ефір.

А доморощені запродані скоти
Тихенько підвивали їм у ритм,
Між сьорбанням смачної баланди
З золочених гундяївських корит.

Здійнялось в небо полум'я війни.
Чорніють димом рештки барикад.
На ліхтарях – розвішані скоти,
І прах кремля вкриває лютий "Град".

СОЛОДКИЙ РАЙ

А ти не віриш, що потрапив у солодкий рай?
Ще не відчув на смак, як жити по-новому?
Не бачиш, як цвіте твій рідний край,
І як комфортно раптом стало в ньому?

А ти повір! Не вірити – це гріх!
Дивись на чорне та назви це білим,
Шукай в новинах вранішніх утіх,
Лякайся, бійся та тремти всім тілом.

Дивись, як тюрми повняться! Смакуй,
Як кращі з кращих маршем йдуть за ґрати,
І скільки залишилось патріотів – порахуй...
Хоча... мабуть, їх є кому переписати й рахувати.

Сиди, дивись новини та чекай,
Прийде покращення, бо так тобі сказали!
І вір в солодкий шоколадний рай,
Де все, що треба є: горілка, гречка й сало.

ПОВСТАНЕЦЬ

Ми маєм право на останній бій!
У нас є гідність й віра в перемогу!
Не спинить нас ворожих армій стрій
І не зведуть з шляху на зрадництва дорогу.

Бо гідність – честь, а віра – Декалог.
Нас не навчали заробляти на ідеї,
Суддя єдиний – справедливий Бог,
І не указ нам пліткарі та фарисеї.

Нехай брехнею повниться ефір
І кремль в екстазі потирає руки.
АК стиснув суворий командир,
І в прорізі прицілу корчиться падлюка.

Прийшов наш час – час знищити Іуд!
Останній бій – і пан або пропав!
Просіяв правду справедливий суд,
Й свинцем повстанець вирок підписав.

АЛАТИР-КАМІНЬ

У Раю-Вирію, де шляхи сходяться,
Звідки розходяться стежки-дороги,
В кузні Свароговій вогнище родиться
Десь біля самого Неба порога.

Від Батька-Сокола та Землі-матінки
Мудрість Усесвіту людям дарована,
Під Першодеревом, у його затінку,
В камені Правди закони карбовано.

Це Алатир зорить вогняним сяєвом,
В нім наша сила промінням жаріє.
З ясного Вирію, з-під Небокраю,
Камінь життя світло Істини сіє.

Світить Алатир в центрі Вирію,
Символ та олтар Духу нашого,
Сповнює серця віри силою,
Береже поріг дому вашого.

СИМВОЛ ВОЛІ

У світлі нової зорі святого краю,
У променях звитяги та надії,
На полі боротьби, де бій триває,
Ми ще на крок наблизились до мрії.

На вістрях списів нашої Ідеї,
У поступі до Волі та Свободи,
Світанком вогнищ нових Прометеїв
Зростає сила нашого Народу.

У доменних печах завзяття Духу
Сплавляється Нового часу криця,
І на ковадлі визвольного руху
Ареїв меч під молотом іскриться.

Кує коваль новітній символ Волі,
Щоб вирватись із попелу й руїни.
Малюють шлях чумацький в небі зорі -
Шлях нових подвигів великої Країни.

СЕРПЕНЬ

Розкинулись луки до обрію білого,
Сиплеться полем в колоссі світанок,
Маковим цвітом і травами спілими
В дзеркалі неба виблискує ранок.

Роси спросоння – немов намистини,
Струнами листя щось вітер шепоче,
У звуковирі мелодій пташиних
Ранок виходить із затишку ночі.

Добрий Сварог закрутив перевесло –
Й променем поле позолотило.
Шляхом чумацьким, крізь синь піднебесся,
Вогняне коло котить Ярило.

ВІРНІ СИМВОЛИ
(Баєчка)

Дарувала мама сину шоколадного Петруху:
"Ось тобі, синочку, символ правди, волі, честі й духу!
Виконає всі бажання, якщо добре попросити,
Він солодкий, шоколадний – будуть всі його любити!"

Хлопчик, іграшку узявши, довго нею не погрався,
Бо Петруша покришився, розтопився й поламався.
Хлопчик плакав, кликав маму і таку їй дав пораду:
"Символ Честі, Волі й Духу не буває з шоколаду!"

НЕВІДОМИЙ СОЛДАТ

Крокують шеренги, тримаючи ряд,
На мапах війни зерна смерть засіває,
У смерчах боїв невідомий солдат
У жертву життя на алтар покладає.

Спливають століття, минають віки,
Історія множить пам'ятні дати.
Не всі, хто бажали, дійшли до мети –
Лежать у землі невідомі солдати.

А їм колискові співають вітри,
Дощі поливають траву на могилах:
Колись на цім місці гриміли бої,
А зараз калина свій цвіт розпустила.

НА ДНІ

А наш народ, мабуть, серйозно хворий,
Хвороба прогресує день за днем,
Спочатку стиха підточила корінь,
Незчулись раптом – зранку не встаєм.

І все, здавалось, йшло немов по маслу,
Смачні наїдки та п'янке вино.
Та за пияцтвом і застіллям рясним
Ми не помітили, коли зустріли дно.

Лежить на дні народ, мов паралітик,
Кудись і хміль, і ситість відійшли.
Лише з-під хмар освячений політик
Часом просипле гречкою згори.

ПАМ'ЯТІ ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ, 14-Ї ГРЕНАДИРСЬКОЇ ДИВІЗІЇ ВІЙСЬК-СС "ГАЛИЧИНА"

Поснули герої минулих звитяг,
Могили поросли травою,
Лиш лев коронований на знаменах –
Лиш він пам'ятає героїв.

А ситі онуки за щедрим столом
Сидять, румигаючи сало,
В них пам'ять забрали, звінчали ярмом
І спритно у стійло загнали.

Відступники! Ви відхрестились від них,
Продали за жменю дріботи
І молитесь на дріб'язкових божків
У храмах брехні та підлоти.

А з ними сплила і епоха ідей,
Епоха великої слави...
Покайтесь, згадайте великих людей
Й великі ідеї Держави.

НОВІ ВЕТЕРАНИ

На грудях – мак кривавим цвітом,
Лунає клич: "ніколи знову!",
Невже ви, люди, подуріли
Чи Бог забрав вам зір і мову?!

Невже не бачите? Осліпли?
Війна вогнем пече країну!
А ви, змінивши колір стрічки,
Знов поминаєте Руїну.

Часи минулих окупацій,
Часи смертей та людопаду
І до могил чужих солдатів
Щороку йдете, наче стадо.

Ви, суть не змінюючи, знову
Лише міняєте обгортку!
Невже сьогодні мало крові,
Щоб на паради йти без толку?

Невже герої сьогодення
Не варті вашої уваги?
Чи їхні подвиги щоденні
Не викликають в вас поваги?

Ідіть, кричіть "ніколи знову!"
Та знайте: "знову" – вже настало.
Щоденно наші побратими
На фронті в вихорі металу.

А ви, ховаючись від правди,
Святкуйте вихідні веселі.
Та пам'ятайте: бій триває,
І мак не захистить оселі.

Живіть сьогодні та прозрійте:
Вже поруч нові ветерани!
А замість зміни стрічок – дійте,
І України слава стане!

БУРЕМНИЙ ЧАС

Історія народжує нових борців,
Безсмертя подвигу народжує Героїв,
І на могилах славних праотців
Зростає цвіт творців нових історій.

Час сіє зерна букв для нових сторінок,
Які читатимуть майбутні покоління,
З них проростуть знання каскадом
пелюсток,
Щоб освітив серця вогонь прозріння.

Наш час – це віддзеркалення боїв,
Які іржавіють на брустверах окопів,
Це відображення далеких славних днів
Й відлуння кованих чобіт звитяжних кроків.

Радій, що ти живеш в буремний час,
Де шанс залишити свій слід дарує доля.
Так в вічність увійшли борець Степан й
пророк Тарас,
Та всі, хто не розтратив шанс і став
Героєм.

ПОВЕРНЕННЯ З ВІЙНИ

Далекий шлях серед дібров й гущав,
Де джерелом тече могутня сила,
Бринить роса на килимі вечірніх трав
І кров пульсує з ритмом серця в жилах.

Веде стежками ледь помітний слід,
Там вовча лють витає в мареві туману,
Шепоче тихо непорушна твань боліт
Й останні тіні в зблиску сонця тануть.

Десь пугач прокричав, зірвавшись у політ,
Ліхтарики очей жовтіють в темних хащах:
Ти це шукав і, бачиться, знайшов
В гущавині лісів в місцях пропащих.

Кресало висікає розсип блискавиць,
Зажеврів трут і полум'я прорвало морок,
Ти відчиняєш браму у незнаний світ,
Й сліпучий блиск вогню веде тебе по колу.

За ратну доблесть та за мужність у боях,
За те, що витримав – складаєш вдячну
требу.
Ти повернувся звідти, де саме життя
Молилось про рятунок, наче до Богів –
до тебе.

ДУК
(переклад з Тутейши)

Увись, зриваючись до сонця,
Вільні соколи летять.
Майоріють стяги в небі,
За плечима – рідні села,
А попереду – війна,
В добрий край прийшла вона.

За свободу й світ надій
Починають новий бій.
Не за гроші, не за славу,
А за край й міцну Державу,
За майбутнє та родину
І за вільну Україну.

Добровольчий корпус України,
Крок за кроком – через ранки в ніч.
Добровольчий корпус України,
"Слава Україні!" – з вітром лине клич.

КАРА

У чистім полі вітер рознесе
Важкий туман ненависті та гніву,
І Божий суд поглине те лихе,
Що розгребло життя плодючу ниву.

Настане кара, що стократ візьме
За кожен гріх і кожну підлість люту,
І на коліна кине нам до ніг
Вимолювати смерть легку й покуту.

Тримайся, брате, час тамує біль,
Солодка помста вже не за горами:
Готує Хронос для відплат набій,
Що перетворить цю падлюку в пляму.

НАШ ШЛЯХ

Таку нам долю висікла рука,
Такий нам шлях намічено Богами –
Стежки, заплутані в життєвих сторінках,
Та схрещення доріг з розбитими мостами.

Життя – суцільна смуга перешкод,
А ти б хотів якось інакше жити?
Без бою, без звитяг та нагород,
У сірій тиші безпросвітній скніти?

Наш шлях – постійний опір й боротьба
З самим собою, з власними страхами.
Веде незрима та тверда рука
В життєвих хащах партизанськими
стежками.

ШИРОКИЙ ЛАН

Посіявся туман широким ланом,
Безкрає поле вкрила темна ніч,
Досвітнім часом у новий світанок
До бою вирушала славна Січ.

Тремтіла краплями роса на обладунках,
Полин хилився з вітром до землі,
Дзвенів метал в ранковій тиші лунко,
В похідні лави шикувалися бійці.

Широким ланом сіявся туман,
У вранішній зорі згасала ніч.
Здійняв булаву в небо отаман –
І рушила в похід козацька Січ.

Ланом, ланом широким,
Разом, разом з тобою,
У досвітнім тумані
Ми підемо до бою.

ВОГОНЬ ТА ТИША
(переклад з Тутейши)

В непролазних хащах,
Де священний камінь –
Там сховалась тиша
Та блукає Мара.

Там, де воля Божа
Поміж скель зсивілих,
Серед древніх капищ
Чути голос крові.

Там, де твої предки,
Що тебе боронять –
Дух вогню впивався
У всесвітній тиші.

Вилий йому душу,
Поділися кров'ю –
Крізь вогонь та тишу
Зблисне промінь волі.

Стань вогнем жертовним
Та здіймися в хмари,
Доторкнись до неба.
Ти – вогонь, ти – тиша.

СТАЛЕВА РАТЬ

У лоні древніх капищ наша сила,
В суворих обрисах кумирів наша міць,
Дощами-росами омита правди нива,
Вогонь Перуна відродив прадавню Січ.

Суть істини піднялась з димом в хмари,
Свароже коло креслить слави шлях,
Жертовні вогнища безсмертять наші лави,
І Числобог карбує подвиги в віках.

Несуть вітри історії набати
В чертог, де нами править бог війни,
Переродились в воїнів солдати –
Із рабства вирвались твої сини.

Аратто, предковічна Україно,
Нам шанс дано, і ми прийняли бій,
Сталева рать у наступ йде невпинно –
Змітає ворога за світ нових надій.

ДОБРОВОЛЕЦЬ

(Пам'яті Андрія "Ореста" Козюбчика)

Ти чув? Війна прийшла і стукає у двері.
Нищівний буревій зривається у град.
І кличе Декалог на зжовклому папері:
Тепер ти – Доброволець – воїн та солдат.

Я чув, війна прийшла – у спалених оселях,
В покинутих містах та тиші кладовищ.
Настали, брате, дні буремні й невеселі:
Він на передовій, а ти – ще вдома спиш.

І далі йде війна, випалюючи землю,
Ростуть з землі ліси, та не дерев – хрестів.
Ти чув, вони пішли вже назавжди, напевно.
Небесний батальйон прийняв до лав бійців.

Я знаю, йде війна і полягли найкращі.
Тепер настав наш час і кожен прийме бій.
Не плач, вони пішли не марно – це не
страшно –
Прийняти смерть в бою за край своїх
надій.

За спалений Майдан, розстріляну свободу,
Скалічених людей й розбиті сотні доль.
Він вибрав шлях бійця на захисті народу,
І небо прийняло із вигуком "Герой!".

"РУССКІЙ МІР"

Так романтично пахне "русскій мір":
Лаптями з берести, портками, щами,
Протухлим ладаном смердить церковний клір,
А президент цілується з попами.

Так "праваславен" і "духовен" "русскій мір",
Там моляться біля престолу матом,
А воєнком готує "цинковий набір"
Для Костромского строчника-солдата.

Такий тверезий погляд на весь світ,
Де брага п'ється з вечора до ранку.
Весь "русскій мір" – суцільний шаховий гамбіт,
Що замаскований під безпробудну п'янку.

ОБЕРІГ

Порожні гільзи днів відстрілює у вічність час,
Летить життя, мов перекотиполе,
Неначе тріску, течія буття кидає нас:
Все плине, рухається, мчить по колу.

Примарна вічність кличе сотнями вогнів
Та ставить віхи символів на роздоріжжях,
Щоб не згубився в круговерті днів,
Не заблукав серед хвилин, годин та тижнів.

А десь, над серцем, гріє душу оберіг,
Який веде тебе безпечними шляхами,
Мов поводир проводить поміж віх
У вирі днів життєвих мал стежками.

ВОГНЕЛИСТ

Листопадом прокотиться осінь,
Килим листя розтріпає вітер-батяр,
І зимовим морозяним ранком
Прийде віхола в білому платті.

Захужить, забринить, захурделить,
Розпросипеться іскрами ніжними
І на землю закуту простелить
Пух перини заметами сніжними.

Сонця блискітки, льодом огранені,
Засліплятимуть холодом променів,
І на вікнах мороз малюватиме
Хитроплетиво листяних споминів.

Ну а поки палає, багряніє,
Вогнелистом під небом золотиться,
І над тихим ранковим туманом
Сонцеколо над осінню котиться.

ВОЛОНТЕР
(Горіховому екіпажу)

В сплетінні віражів розбомблених доріг,
У вирвах та ярах, під свист та гул снарядів,
Лежить нелегкий шлях до рідних блокпостів,
Де стомлені брати чекають в зливах
"Градів".

Збілілі пальці рук викручують кермо –
Іще один розрив не досягає цілі,
Через сплетіння вирв до рідних блокпостів
Прямує волонтер: несе життя в прицілі.

Із фронту – в тил, а з тилу – знов на фронт,
Ти – комбатант і янгол в битві цій,
Дебальцево, Піски, Донецьк-Аеропорт...
Долаєш страх задля життя бійців!

БЕЗСМЕРТНІ!
(1932-33)

Нас нищили: Голодомор та животіння,
Репресії, ГУЛАГу табори.
Згноїли в тюрмах цілі покоління,
Та Націю здолати не змогли!

Ми встояли – зігнулись, та не впали:
Брат брату руку щиро подавав,
Відроджувались, з попелу повстали
І вберегли вогонь, який згасав.

Як парость, що зростає крізь каміння,
Ми проламали темні дні імли!
До сонця вперто проросло насіння –
Безсмертні ми! Ми смерть перемогли!

НАЦІЯ ГЕРОЇВ

Наша честь – це вірність Батьківщині!
Є одна мета – це Перемога!
Наша кров належить Україні,
Шана – предкам й отчому порогу.

Майорять на вітрі волі стяги,
Креслять в небі гасла громовиці,
Очі сповнені палючої відваги,
І вогонь похідних ватр іскриться.

Ця земля звитягами палає!
Українці – нація героїв!
В чорноземах ворог догниває,
І в похід рушає гордий воїн!

ЛЮДИНА

Коли болить душа, пече вогнем,
Випалює на серці рани-руни,
І десь, всередині, під внутрішнім дощем
Холонуть та змокають щастя струни.

Тоді згадай якісь щасливі дні,
Зігрійся пам'яттю подій та вчинків,
Які, немов сторожові вогні,
Укажуть шлях до спокою й спочинку.

Горить душа – підкинь ще більше дров,
Долий в вогонь палючого бензину –
Нехай вирує й закипає кров!
Палай, живи, переживай, бо в цьому ти –
Людина!

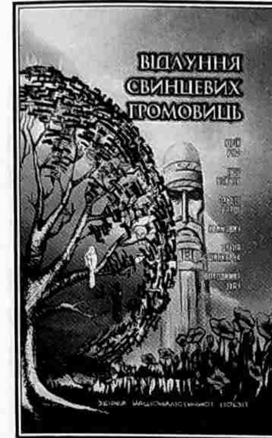
МИ ЙДЕМ ВПЕРЕД!

А ми йдемо досвітніми стежками,
Де зла нема і де біди нема.
Нас зустрічає сонце над горами,
Здіймають стяги в небо рамена.

Ми йдем вперед, нас буря не лякає
І грім не страшить в полотні небес.
Над всіх світів нам люба велич краю,
Який в горнилі боротьби воскрес.

За кроком крок – попереду руїни
І попіл знавіснілої москви.
За славу, честь і волю України
Карбують в марші крок її сини.

А ми йдемо до світла небокраю,
Лише вперед – із Заходу на Схід.
За нами рідний дім і доля краю,
Де вже не буде болю, зла та бід.

"Відлуння свинцевих громовиць" (2015)

Відлуння свинцевих громовиць – збірка націоналістичної поезії, видана в рамках літературно-дискусійного проекту "Дух нації". Метою збірки є пропаганда націоналізму, вірних цінностей та пріоритетів, які становлять основу світогляду свідомого українця. Автори в своїй творчості наголошують: сьогодні Україні гостро необхідна інтелектуальна українізація, що підтверджують мотиви війни на сході. Це питання органічне та нагальне, інакше, наше майбутнє знову будуватиметься за чужими правилами.

СВАРОЖЕ ВОЇНСТВО

Перунові вогненні блискавиці
У сутінках свинцевих громовиць,
Свароже воїнство, що коване із криці,
Крокує в відблиску сталевих колісниць.

Епоха нових битв й нових героїв,
Звитяг людей та величі Богів,
Земля впивається без міри кров'ю
Та поглинає трупи ворогів.

Громами б'є в небесний щит відлуння битви,
Свароже воїнство сп'яніло від атак.
За честь країни б'ється Воїн світла,
З небес його благословляє сварги знак.

АЛХІМІЯ ВІЙНИ

Тут перетворюється золото на мідь
калібру 7,62.
Горить тут те, що часто не горить –
земля й слова.
Свинець тут змінюється в кров
й тече, мов ртуть.
І в ненависть сплавляється любов –
міняє суть.
Алхімія війни шукає зміст та сенс життя,
В котлах розбурханих сліпих стихій
горить буття,
Старий алхімік істину шукав,
та не знайшов,
І все, що було, у одне змішав
й від нас пішов.

ОКУПАНТ

Мабуть, не зрадник. Гірше – окупант!
Паршивий пес кремлівського режиму!
Не продавався, а цинічно заробляв,
Ідейно знищуючи нашу Україну.

Від вас смердить і сморід цей не переб'ють
Французькі спреї й дорогі парфуми,
Піджак не змінить гопникову суть
І не додасть поваги жодна кругла сума.

Ваш вирок – це не карцер чи тюрма,
Ваш вирок, окупанти – смертна кара!
З-під ваших ніг горітиме земля
Й Народний гнів затвердить вирок
трибуналу!

ФОРТЕЦЯ НА РИМАРСЬКІЙ

Немов Вервольф новітньої доби,
Незламний бастіон нового Колізею,
У вихорах атак і оборон –
Форпост звитяг Національної ідеї.

У місті, де повалений Ілліч
Навіки поховав московську мрію,
Стоїть незламна Слобожанська Січ
На охороні правої надії.

Крізь вікна, що бійницями зорять,
На сході видно Чорне сонце у зеніті,
Там оборонці Нації стоять
За Правду й Честь – незламні й непохитні!

“ОРДЕНОНОСЦІ”

Масні червоні пики й груди в орденах,
За що і де ці пики воювали?
Просиджували формені штани в штабах
І туфлями паркет у коридорах протирали.

За що завішані від підборіддя до матні?
Який ви подвиг і коли вчинили?
Можливо, за тих довгих двадцять три,
Коли країну, мов пиріг ділили?

Можливо, за порізані на брухт
І здані за копійки БТР-и,
А, може, за понівечений дух
Простих військових й гідних офіцерів?

За що і за які заслуги вам
На груди жмені орденів чіпляти?
Вам тепло, а в засніжених полях
Ведуть війну ненагороджені солдати.

“ОРЕСТ”

(Андрію Козюбчику)

Як зараз пам'ятаю “Профспілки”,
Його бронежилет й військовий светр,
Одна за одною дешеві цигарки
Й слова: “Ми, друже, стоїмо на смерть!”.

Відгуркотів Майдан та відпалав,
Я пам'ятаю звістку: “Він живий,–
Коли у спільних друзів запитав,–
Живий, але ув'язнений, Андрій”.

А потім Київ, він посеред нас,
Як завжди – щира посмішка та жарти,
На запитання “Друже, як життя?”
У відповідь почув: “Як ляже карта”.

Жахлива звістка: “Ореста нема”,
Мов блискавиця обпекла та обпалила...
Забрав до себе в небо Бог бійця,
Бійця, який у нього свято вірив.

Його бояться й мертвим вороги,
Він за життя для них – рубець на тілі,
Живим дістати їм було не до снаги,
Тож намагаються помститись у могилі.

Для них він досі – опівнічний жах –
Здригаються в під'їздах, мов щурята,
Бо все ще холодом очікує спина
На відблиск леза справедливої розплати.

Поліг в бою, але не вмер в серцях.
Чекайте, бійтеся, ковтайте слину:
Він навіть в пеклі, у киплячих казанах,
Вам дров у вогнище іще підкине.

ЖЕРЕБ КИНУТО!

Нас манить голос вічної весни,
Здіймає куряву доріг нестримний вітер,
Ведуть за обрій бойові пісні
І килимом встеляють шлях до перемоги квіти.

За кроком крок, за сонцем навздогін –
Постійний рух без краю та спочинку,
Стрій змінює постійна незворотність поколінь,
І залишають шрами наші хибні вчинки.

Прислухайся, уже гримить набат!
Твій жереб кинуто! Вперед, шляхи чекають!
На поклик маршу юної весни
Іди вперед до світла небокраю.

ДОБРОВОЛЬЦІ БОЖОЇ ЧОТИ

Холодить долоні автомат,
І обвітрене обличчя степ пилюжить.
Дощ сезони змінюють на град,
А колосяні поля – на сніг й зимову стужу.

Замість звичного дивана – бліндажі,
Замість даху – капюшон та плащ-палатка,
Поміж свисту мін постійні віражі
І рубці від ран – на вічну згадку.

Добровольці Божої чоти –
Лиш блакить очей покаже балаклава.
На кордоні світла та пітьми –
Батальйон добра на захисті Держави.

КРАЇНА ВІЧНИХ ВИБОРІВ

Завішані алеї пиками нових комірок
бюлетенів,
Заклеєні обдерті стіни новим "процвітанням",
Немає логіки, ні совісті, ні міри
У тих, чия війна – постійні теплокрісельні
змагання.

За новими обличчями сіріють всім знайомі тіні,
За кольором флектарн ховаються
класичні схеми,
Між потрясанням кулаків та
агроінструментовим сплетінням –
Знов сиплють осоружну гречку перед
рилом черні.

Країна вічних виборів та перевиборів – на
вибір.
Країна безупинних виборчих експериментів.
Країна, де міняють хрестиком у бюлетенях
Лиш напрям руху політичних екскрементів.

КАРПАТСЬКА ОСІНЬ

(Ольбегу Рарогу)

На смереці ворон кряче,
Осінь тихо ліс золотить,
Круки в небі креслять коло,
Що Сварог невпинно котить.

Спалахнули златом гори,
В чистім небі ні хмарини,
Лиш на обрії сивіють
Предковічні полонини.

Тут живе мольфарська сила,
Тут росте коріння Роду,
Б'ється серце Батьківщини
Та витає дух свободи.

Тут бринять в повітрі чари
І земля нам міць дарує,
У запінених потоках
Опришківський дух вирує.

На смереці ворон кряче,
Небеса вартують круки,
І священна древня бартка
Знаком рун холодить руки.

СИРОТІЄ УКРАЇНА

Сиротіє Україна мертвими синами,
Могилами вкривается, кров тече степами.
Тече, кипить кров гаряча – землю випікає,
Каламутить воду в ріках, у море спливає.

Не козаки помирають у піснях тужливих,
Не воїни Святослава – в літописах сивих,
А сьогодень наші брати сходять у могили,
Яких морить чума москальська та косить
щосили.

Тече кров, горить земля, гуркочуть
гармати,
А запроданці з катами йдуть бенкетувати.
На смертях, сльозах та горі жиріють й
жирують –
Для них війна, мов забавка, отож й
бенкетують.

Ще не було таких воєн, щоб жид не нажився,
Ще не було таких часів, щоб москаль
не впився,
Не дусився чужим добром, не упився кров'ю
І мертвий лоб не цілував напоказ з любов'ю.

Сиротіє Україна мертвими синами,
Плаче мати, плачуть діти. Селами й
містами
Тече-тече кров гаряча, спливає у море...
Комусь війна – це забавка, а для когось –
горе.

МАРШ ВІЧНОЇ ЗИМИ

(преклад з Тутейши)

Залізним маршем вічної зими,
Шляхами вовчими в засніжених надіях,
У загартованій негодою душі –
Споконвіків живуть криваві мрії.

В морознім серці сковане життя
Та таємниці і скарби усього світу,
Ночами креслить рунами мороз
Мету, яку ніколи не здійснити.

Крижина зимової тиші
У чорного сонця промінні,
Маршем одвічної стужі,
Творить закон Провидіння.

Зима-завірюха крокує,
Засніжує землю й життя,
У віхолах владно лютує,
Бринить в зледенілих піснях.

Весь світ на долоні зими:
Застигло усе білим-білим,
У срібній морозній ночі –
Піснями волхвів вовчі співи.

На порозі нової війни
Ночами крокують сини
Залізним маршем вічної зими,
Залізним маршем вічної зими.

ДУХ ФУТУРИЗМУ

Крапля абсенту сентенцію сутності
В тьмяному світлі прочинить наскрізно,
Рветься по венах багряними ріками
У серцеритмі дух футуризму.

Скельця зіниць зазирають за обрії,
Власного "его" порвавши кордони,
Привидом духу старого д'Анунціо
Десь вже заклично гримлять ешелони.

Від станції невороття через колії ризику.

ЧОРНА ДОБА

Сіє зерна неправди чорна доба:
Час розтрощених доль та падіння кумирів,
Серед шквалу облуди, блюзнірства та зла
Ти – картонна мішень у життєвому тирі.

Автоматною чергою, віялом гільз
Розсипається доля під ноги в пилюку,
Підіймається вгору зачумлена чернь
І до чаші святої протягує руки.

Проростає засіяне поле брехні –
Пагін зради сплітається з пагоном смерті,
І підносить розп'яті кавалки душі
Чорний ангел у вічній земній круговерті.

Світ накрила полуда нової війни!

ГЕРОЯМ "КАРПАТСЬКОЇ СІЧІ"

Великий час Визвольного змагання,
Коли залізо плавиться на сталь,
Тоді Народ в нестримному єднанні
Гартує Націю в горнилі сподівань.

Лише тоді приходить час Героїв,
Народжених для подвигу й звитяг –
Творців новітніх сторінок історій,
Які здіймають вгору Волі стяг.

Були часи – здригалися Карпати
Від пострілів та грому канонад –
В останній бій тоді ішли солдати
Вперед, не знаючи шляху назад.

Під проводом святого Августина,
Взяли до рук освячені мечі –
Горіла Закарпатська Україна
Вогнями ватр Карпатської Січі.

Пройшли роки – і вже нові герої,
Що подвиг предків пронесли в серцях,
Пішли до бою, взявши в руки зброю,
Громити ворогів на східних рубежах.

Життя – борня, постійний змаг та праця,
І щоб країну не укрила темна ніч –
Палючим світлом чистого багаття
Постане нова, Всенародна Січ!

СЛЬОЗИ ОСЕНІ

Порох літніх стежок припадає сльозами осені,
Ліс палає пожежами вогняних барв листопаду,
Каламуть піднебесся закуталась мокрими косами
Та насуплено дивиться у шумовиння туману.

Дощ стікає заплакано, стрімко прозорими шибами,
І скрадається холод під одяг холодними пальцями,
Проливаються з сірих небес сльози вічної осені –
В них прощально вальсує пожовклий листок у останньому танці.

На холодній броні росяними струмками сльози вічної осені.

ВІСЬ МАЙБУТТЯ

Розтань крижиною, дощем пролийся з моїх долонь.
Гарячим струменем об землю вдарся та охолонь.
Здіймися в небо п'янким туманом до самих хмар.
І блискавицею із синіх далей до долу вдар.

Займи діброву, спали дощенту стіну дубів –
Нехай розсіє килимом попіл поміж степів,
А з того попелу нехай зростає нове життя.
Спали все хибне й дощем накресли вісь майбуття!

ПЛАЦДАРМ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ВІЙНИ

Мій край – плацдарм інформаційної війни,
Де зброя – медіа, і де набої – слово.
Стоїть питання: ми або вони
Зруйнуємо опори та основу.

Мережі сповнені півправди та пасток,
Новинна стрічка – наче мінне поле.
В хитросплетінні сфабрикованих чуток –
Обдурений народ – голодний, босий, голий.

А на горі – вгодований "бомонд",
Який жирує на народних спинах.
І, вкотре, бреше "всенародний фараон"
У наскрізь куплених й проплачених новинах.

ДІДУХ

Пшеничний сніп у хаті на покутті
Дарує аромати літніх жнив,
Надворі за вікном морози люті,
А він несе у дім тепло полів.

Кудлатий, наче борода старого діда,
Жовтіє рясно колосом розлогим,
Ховає запахи волошок в житі
І присмак пилу битої дороги.

У ньому – хліба смак, і долі символ,
Де колос колосу опора та підтримка,
Докупи стягнуті пшеничним перевеслом –
Надійний оберіг для дому взимку.

Дух Нації і Предків славних пам'ять
Оберігає та несе у кожну хату.
Достаток в дім та злагоду в родину
Приносить Коляда та Дідух волохатий.

БАТЬКО

Словами важко передати відчуття,
Коли тримає батько на руках малу дитину
І пророкує синові козацьке майбуття,
Та бачить в ньому долю України!

Вдивляється в очей дитячих синь
Та намагається вгадати добру долю:
Щоб сильним був, не схибив, не зблудив
І завжди цінував свободу й волю.

Щоб ріс козак готовим до звитяг,
Щоб гартував невтомно дух та тіло,
І щоб палало подвигом його життя –
Вогнем палало, а не мляво тліло.

МАМА

(матерям, які чекають)

А люди, наче кола на воді,
Розходяться не залишаючи і сліду.
В химерних перехрещеннях шляхів
Буває губиться все те, що було рідним.

І край шляхів розсипані уривки доль,
Котрі пістрявіють мозаїкою в хитросплеті.
Несе життя кудись за обрію кордон,
Мов парашутики кульбаб, людей в
сліпому леті.

Лише вона чекає день у день,
Біля порогу дому, наче на пероні,
Коли попутний вітер принесе
Шум колій, й скрип давно загублених
вагонів.

ЗЕЛЕНОПІЛЛЯ

Розсипані життя героїв бісером по полю,
А вдома, не діждавшись, мати проклинає долю.
Стікають краплями солоні сльози на портрет солдата:
Він молодий, єдиний син – він не хотів вмирати.

Розсипані десятки доль у чистім полі –
Вони з завзяттям до життя жадали волі,
Але просипалась з небес вогненна злива нині –
Упав солдат, востаннє скрикнув "Слава Україні!".

Ридала спалена земля,
Розрита "Градом",
У пеклі плавилась броня
І душі в небо йшли парадом –
Без нагород, без орденів всі юні й невагомі,
А чорний крук поніс жахливу звістку – горе в домі.

СВЯЩЕННА ВІЙНА

Священна визвольна війна:
Немає чистих рук та правил,
Є лише ненависть – вона
На вірний шлях тебе направить.

Ти не правий, коли терпиш
В своїм краю чужинські пики,
Прозрій! Бо можеш стати сам
Ти на своїй землі безликим.

Шануй безсмертний Декалог
Та чистоту своєї крові,
Мечем в супротиві здобудь
Предвічну заповідь любові.

Хай вічних чотирнадцять слів
Будуть без виключень й випадків –
Віддай себе своїй землі
В кредит добробуту нащадків.

ПОЛІТИЧНИЙ СОЛДАТ

Не в чужій стороні, а в своєму краю
Ти обрав шлях солдата, на захист народу.
Темних вулиць плацдарм, мітингуючих шторм,
Міць твого кулака – це держави свобода.

Твоя зброя – протест, твої методи – бій
Не здригнеться рука, що руйнує систему.
Захисти рідний дім, опирайся і дій –
З Україною в серці завжди стій на своєму.

Політичний солдат, не чекай нагород –
Твоя справа свята і міцні ідеали,
Протестуй і борись за Ідею й Народ,
Щоб країна прозріла та з руїни повстала.

ВІРНІСТЬ

Прощавай, вірний друже, прости.
Ти до смерті не зрадив людину.
Гострі ікла ощеривши, рвав ворогів –
Як умів захищав Україну.

Прощавай і навіки прости,
Вірний друг молодого солдата,
Твій стрибок не здолав висоти
Та різкого плювка автомата.

Ти лежиш на холодній землі
Гордо, не відступивши й на йоту,
Хай повчаться у тебе, як службу нести
Безхребетні двоногі істоти.

СЛІПЦІ

Ми заперечуємо очевидні речі
І не бачимо те, що насправді бачимо,
А ярмо, що накинули на наші плечі –
Називаємо хрестом і з покутою плачемо.

Ми – сліпці на дорогах своєї ж країни,
Ми шукаємо правди в чужих народів,
Ми стидаємось власної Батьківщини
І батьківських традицій в своїй господі.

Досить постійно шукати пана!
Досить благати про допомогу!
Час прокидатись і твердо встати
На рідний шлях та на власну дорогу!

НЕВІДОМОМУ ВОЇНУ

Життя спливає ниттю по воді,
І рве ріка єднання тіла та душі.
Останній постріл – і на грудях, наче мак,
Розквітнув, забагрянів смерті знак.

Запеклий бій, на смерть, задля життя,
Уламки мрій прийняла стомлена земля,
Затнувся у патроннику набій
Й розтрощив світ несправджених надій.

Він не герой, він просто боронив свій край,
Від диких псів – московських лютих зграй.
За Україну страчене життя
Вода спокійно несла в небуття.

“БРАТНІМ” КАЦАПСЬКИМ СОЛДАТАМ

Вас чекає земля України –
Це прекрасна, гостинна земля,
Тут для вас – і суцвіття калини,
І веселі пісні солов'я.

Тут – ромашки квітучі на лузі,
Запах свіжої в полі ріллі...
Вас чекає у нас, любі друзі,
Кілька метрів сирої землі.

ЗНАКИ НА ТІЛІ

Чорним по білому знаки на тілі –
Вогненні руни і лики богів,
В'язь оберегів виводять чорнилом
Вправними рухами руки майстрів.

Сила ховається в древніх плетіннях,
Щастя й талан береже оберіг
Чорним по шкірі знаки на тілі –
Ти пересилюєш болю поріг.

Кров'ю написані символи й знаки,
Вірно вестимуть тебе крізь життя,
Стріли Перуна та лють вовкулаки
Від всього лихого тебе захистять.

Знаки на тілі – книга відкрита,
Ти прочитаєш в них сенси буття,
Згадка про те, що хотів увічнити
І пронести через ціле життя.

КАЦАПЩИНА

Навчили нас фільми кацапські
Пишатись кацапським солдатом.
Навчили кацапські актори
Кацапських “мєнтів” поважати.

Писали кацапські газети
“Про мудрих кацапських вчених”.
Усе, що кацапське – прекрасне –
Співали артисти зі сцени.

Як наслідок: “Крим – це Росія”,
Донбас – “край кацапських солдатів”,
І Пуцін – “єдиний месія”
Для “ватних” дегенератів.

І далі – кацапські канали.
І далі – кацапські програми.
І далі – тупі серіали
Для дружини, сестри і для мами.

І далі “біндєри” – нацисти,
А “рускі” – єдині слов'яни...
Коли вже цей фарс закінчиться
Й кацапщина зникне з екрану?

ХИБНА СИСТЕМА

Заміна обкладинок та облич
Не змінить суті хибної системи,
Де совість продають за могорич
Й лише ціна питання – суть проблеми.

Прогниле дно старого корабля
Не виправлять фарбовані борти,
Не дасть плодів розорана земля
В полях, де лиш каміння та піски.

Система, наче ненаситний спрут,
Сплітає щупальцями хитру сіть,
Де кожен, хто поглинув її суть –
Наповнює безмежну власну хіть.

Жадоба до наживи кличе в бій
За місце біля владного корита,
І ненаситний кровожерний рій
Чекає шанс й собі шматок вхопити.

ОСНОВА ДЕРЖАВИ

Заплетена корінням в серце рідної Землі,
Ідея Нації зростає в стовбур Роду,
Здіймається до неба листям цвіт сім'ї,
А між гіллям тримає в кігтях сокіл дух свободи.

Обабіч стовбура, мов оберіг, вовки –
В очах Перуна звірів – мудрість предковічна,
Та щедро родить дерево плоди,
Які дарують силу жити вічно.

Коріння п'є нектар з глибин Землі,
І дерево здіймається увись до Прави.
Родина, Рід, дух Предків та Боги –
Цей Всесвіт є основою Держави.

БАСТІОНИ ВИСОКОГО ЗАМКУ

У холоднім сірім небі,
Між важких свинцевих хмар,
Вирій-Ирий – там де предки
П'ють меди зі срібних чар.

Де стрічається коріння
Дерева життя з гіллям,
Де душа знаходить спокій
Та вклоняється Богам.

Ти стоїш на бастіонах,
Кличе дух століть до себе.
Привітай Богів та Предків –
Піднеси правицю в небо.

ВОЛОШКОВЕ ПОЛЕ

Волошкове поле, волошкове,
Синім цвітом ген до небокраю,
Колоситься жито світанкове,
В небі дзвінко соловей співає.

Розлилось рікою-морем поле
Та шумить досвітніми хлібами.
Озирнись та подивись навколо:
Це твій край розсипався полями.

У полях росла козацька слава,
Колос дарував козацьку силу,
Чумаків шляхи вели полями –
Квітне край моєму серцю милий.

В тому полі жито налилося,
Зелень трав сльоза-роса вмиває,
Жовтий колос вітер ніжно пестить,
Небо – синім килимом вкриває.

А Дажбоже добре перевесло,
А Дажбожий колос золотавий,
Ген за обрій аж до піднебесся
Рушником розшитим – буйні трави.

АНГЕЛ СМЕРТІ. КРУТИ.

Здималась до небес земля, метал палав,
У тій пожежі навіть сніг вогнем зайнявся –
Народний дух супроти зла повстав,
Здригнувся, впав, поліг, але не здався.

Зоря стлівала в відблисках пожеж,
Засніжені окопи, зриті кулями, мовчали,
Десь, в далині, там, на межі всіх меж,
Крильми закривши очі, ангели ридали.

І він ридав у сховку чорноти,
Ридав навзрид суворий Ангел смерті,
Важкий тягар на крилах довелось нести –
Тіла бійців – завзятих, юних, впертих...

ДРЕВНЯ МІЦЬ

Тут велич вплетена у коси крон дібров,
Земля, мов килим, камінь стелить шлях.
Нестримна сила, міць, безсмертя та любов
Сплелись в могутніх стовбурах й гілках.

Суворий край, незвідана земля,
Дрімучий ліс, що манить між боліт.
Стрілою хижий звір промчить здаля,
Залишить тінь та ледь помітний слід.

Карпатських круч загублені стежки,
Мольфарський дух у марші перуниць.
Над полонинами тягучий спів трембіт –
Тут списами смерек зростає древня міць.

НЕ БРАТ

Не брат мені кацап смердючий,
І піп кацапський теж не брат,
Бо я люблю дніпровські кручі
І смерековий рай Карпат!

Мені огидна ваша мова,
Яка дратує, наче шум,
Бо я зростав, де рідний говір
Та мудрий дух козацьких дум.

За ваші підлі хитрі пики,
За Крим, зруйнований Донбас?
За це я маю вас любити?!
За це я проклинаю вас!

242 ДНІ

Серед оплавленого пластику й металу,
Під шквальним вихором ворожого вогню,
Щитом сталевим воїни стояли
Супроти псів ординських ведучи війну.

І "наваросія" у паніці вищала,
Кацапи дохли, наче сарана,
В хаосі болю, пластику й металу
Минали дні – пекельних 242.

НЕБЕСНИЙ ЛЕГІОН

Окроплений сльозами крові білий сніг –
Брунатні плями змерзлих душ в зимовім полі.
Тут стався бій, коли один стояв за всіх,
І всі разом боролись за Життя та Волю.

Котилась хвилею нестримною орда,
Бажала смертю всіяти простори степу,
Впивалась димом згарища москва,
А їх божок благословляв "духовні скрепи".

І сніг темнів від кіптяви пожеж,
Чорніли тіні хижих зграй ворон,
Несли валькірії до краю Білих Веж
Героїв, що вступили у Небесний легіон.

НЕЧАЙ

Де тягучий звук трембіти,
Де гірський Карпатський край,
Де співає буйний вітер –
Жив старий мольфар Нечай.

Силу світу Прави й Нави
Дарував мольфар у Яв,
Заповіт далеких предків
Щедро людям він вділяв.

Говорив мольфар з вітрами,
Відав силу громовиць,
І наповнював водою
Пересохле дно криниць.

Помагав усім стражденним,
Хто лише до нього йшов...
Час прийшов, і з кров'ю в землю,
До Богів він відійшов.

Серед хмар, буває, чути
Звуки дримби серед гір –
Це Нечай з небес читає
За Вкраїну заговір.

БРОДІВСЬКИЙ КОТЕЛ

Розмова сталі голосом вогню
На згарищі задимленого поля.
Липнева спека, запах полину
Та свист уламків, наче вирок долі.

Пашіла пеклом стомлена броня,
Орали ниву смерті танкові колони,
У світлі сонця догасаючого дня
Горіли золотом на рукавах шеврони.

І раз у раз рвав вибух синь небес,
Дивізія у вічність йшла неспішним ходом –
У сірих формах галицькі СС.
Останній марш... Котел під містом Броди.

Безталанний сиротина
Китайкою вкритий,
А над вбитим тим калина
Похилила віти.
Край дороги та могила,
Край чужого поля,
Де на панщині брати
Без волі та долі.
Сива хата край села,
Ні вола, ні плуга.
Чорна хмара на Вкраїні
Туга, туга, туга...

"Антологія" української літератури
(Короткий курс штампів, які
вбивають Дух одвічної стихії)

І ВИ НАВЧАЙТЕСЬ!

А нас навчали римувати смерть –
Тужити та мовчати про звитяги,
Народний дух трагізмом сповнювали вщерть
Та змушували опускати слави стяги.

Тужливі думи, вірші про ярмо –
Суцільний ряд надгробних епітафій:
Полеглі вої, закріпачене село,
Ридання й молитви богам чужих парафій.

Ми – "бідні й горді", а сусід – "магуч",
Ми сало тріскаєм та носим шаровари.
А де звитяги предків, дух Карпатських
круч?
Де пам'ять битв, в яких не гинули, а
здобували?

І Ви навчайтесь римувати смерть –
Смерть ворогів своєї Батьківщини
І душі гордістю наповнюйте ущерть
За Волю, Честь та Славу України!

"Час революції" (2014)

Час революції – авторська збірка націоналістичної поезії, яка, в основному, містить вірші написані від початку протистоянь на Майдані до моменту анексії Криму та відкритого прояву військової агресії з боку московщини на Донбасі. Також до збірки увійшла частина творів автора, раніше опублікованих у рамках літературного проекту "Голос крові". Основна тематика творів – боротьба українського народу проти режиму внутрішньої окупації та московської загрози, а також сучасні суспільні проблеми.

ЧАС РЕВОЛЮЦІЇ

Смерчем нестримним народний протест
Зріє у серці твоєї країни.
Кожен відкинув дріб'язок проблем
Стали пліч-о-пліч, незламні й єдині.

Влада, мов зграя голодних щурів,
Зжерла основу твоєї свободи.
Кожен, хто гордий, сьогодні прозрів
Став з біомаси єдиним народом.

Народний протест – боротьба за права
Під правди знаменом, закону заради
Відкинуті всі ліберальні слова
Час революції! На барикади!

Я ВАША ДЕМОКРАТІЯ!

Розтрощено свободу об міліцейський щит,
Сталеві турнікети попереду й позаду,
Навколо крики й стогін та гумові кийки,
Радійте: завітала до вас у гості влада.

Щетиняться кордони в шоломах і броні,
Бездушний камуфляж очікує наказу,
Зривають повідки оскаженілі пси,
Готові кайданки й запас балонів з газом.

Я – ваша демократія, ваш новий президент!
Прийшов до вас покращити життя уже
сьогодні,
А це для вас – маленький камуфльований
презент,
Щоб бачили, що влада з народом і в
народі.

ТВОЯ РЕВОЛЮЦІЯ

Стрункий аргумент арматурної сталі,
Впевнені кроки, вогонь у очах.
Час революції. Ми дочекались:
Свобода у серці, відкинутий страх!

Бродським котлом киплять вулиці міста,
Насильство і біль, дзвін розбитих вітрин.
Встань та очисть світ від накипу й лиску
Владних чиновників й прогнутих спин.

Пліч-о-пліч колони стрункі патріотів,
Кригою півночі – гнів у очах.
Вирви свою Батьківщину з безодні,
Землю свою возвелич у віках.

Твоє рідне місто – твої барикади,
Венами вулиць пульсує війна.
В тихій норі не сховаються гади –
Кожен отримає своє сповна.

Твоя революція – воля й свобода,
Твоя непокора – майбутнє ідеї.
Дай відповідь шквальним, безжальним терором,
Тим, хто не цінує Країни твоєї.

ЖОРСТОКИЙ СВІТ

У жорстокому світі
Ми живемо, мій брате,
Ти шахтар чи учитель,
Все одно: ви – солдати.
Кожен день – поле бою за свої права,
Твоя віра – з тобою,
Твоя гордість – жива!
Наша зброя – це єдність,
Наша сила – це дух.
Ми йдемо вслід за сонцем –
Не спинити цей рух.
І йдемо шляхом правди
Боронить рідний край,
Наша міць у братерстві –
Брату руку подай.
Жар Холодного Яру,
Холод зброї в руках,
Що гартована кров'ю
На повстанських стежках.
Нам подали надію –
Ми не зрадимо тих,
Хто життями своїми
Заплатили за всіх,
Що не втримали волю
В мозолистих руках –
В бій за себе, за долю
Та за славу в віках!
У безликому світі
Ми живемо, мій брате.
Загниває Європа –
Ми свободи солдати.
Ти очистиш Країну,
І не зрадить рука –
В ній освячена зброя
Й вічна міць козака.

ЧУЄШ, ХТОСЬ СПІВАЄ?

Людей на вулицях пакують в автозаки,
А ти стоїш сліпий на згарищі Країни.
І далі стій, підспівуй та підтакуй,
Брехні потоку, що зі сцени лине.

І далі стій, пишаючись, що вийшов з хати,
Але, на жаль, забув схопити вила,
Щоб раптом щось не запровокувати,
Щоб зрадником тебе не охрестили.

Боїшся зіпсувати рейтинг партій?
А, може, партії – це ще не вся Країна?
Можливо, варто думати-гадати,
В якому світі житиме твоя дитина?!

Можливо, вистачить шукати отамана?!
Можливо, досить вірити у чудо,
Що хтось прийде, і власними руками,
Від вошей вичистить твою смердючу буду?

Людей пакують, судять, б'ють, калічать,
А ти новинам головою в такт хитаєш.
Коли плюють запроданці у вічі –
Лиш рукавом обличчя витираєш.

Боїшся «беркуту», «тітушок», водометів...
Якого ж біса ти тоді поперся з хати?
Співати? Хороводами водити?
Чи, може, все-таки з бажанням воювати?!

З бажанням розірвати в клапті зграю!
З бажанням знищити дощенту ворогів!
До речі, чуєш, знову хтось співає?!
Як остогидів цей постійний спів!

СКІЛЬКИ ТРЕ БА ЩЕ ЧЕКАТИ?!

Настав непевний, невиразний, сірий час.
Нервові дні пливуть, мов в лихоманці.
Не зрозуміло: хто за нас, хто проти нас,
Й до чого нас привели дикі танці.

Хтось вірить в краще, хтось вже, швидше – ні.
Хтось молиться на владу, хтось на Бога.
Живемо ми в часи обману і брехні –
Нам з вами випала складна дорога.

Болить душа за свій Батьківський край,
Який не знаєш, чим і як ти можеш захистити.
Той звичний світ, комфортний мирний рай
Із кожним днем все важче не впустити.

Готовий діяти, але немає плану дій:
Мовчать розгублені провладні кабінети,
І знов про невтручання в хід подій
Сопливо скиглять телебачення й газети.

Сиди й чекай – бо не дадуть кредит!
Не висувайся – бо почнуть стріляти!
Ти протестуєш проти бездіяльності – бандит!
Скажіть, нарешті, скільки треба ще
чекати?!

"НЕСТРИМНА ПОЛІТИЧНА СИЛА"

Завжди вперед! На вістрі боротьби!
Готові у руках кремезних вила.
На вітрі майорять барвисті прапори –
До бою йде впред нестримна політична
сила.

Бандера – наш герой! Наш шлях – війна!
Ми діти революцій проти супостата!
На мітингах нас йде вперед стіна
І наше гасло – "брат встає за брата"!

Прийде наш час! Ми станем дружно в бій!
Ряди зімкнемо й підіймемось за Вкраїну.
Відімстимо за завданий їй біль,
Захистимо, немов малу дитину.

Та раптом бій – не в закликах, а на яву.
Та не блищать на барикадах ваші вила...
Скажіть мені, ну, дайте відповідь, чому?!
І де ви є – та сила, що сама себе
поховонила!

ДЕРАТИЗАЦІЯ

Голодні щурі повилазили з нір,
Жадоба наживи – їх сенс животіння.
Зник головний ненажерливий звір –
Час розділити його володіння!

На клапті розтягують,
Б'ються й деруть,
По головах інших – до годівниці.
Відкрилась щуряча дріб'язкова суть
В золоченій клітці у центрі столиці.

Можливо, вже досить терпіти щурів?!
Огидних істот, що жеруть нашу націю!
Загнати у клітку та скопом для всіх
Провести народну дератизацію!

КАТАМ УКРАЇНИ

Подохни, і хай вимре весь твій рід!
(Без тебе світ навколо стане кращим)
За те, що знищуєш український нарід,
Заслинивши від захвату криваву пащу.

Подохни, кате, довго помирай,
В нестерпних муках, гний в брудній канаві
За те, що випалив квітучий край,
За те, що ти вчинив в моїй державі.

Нехай у пеклі в тисячі вогнів,
Твої гріхи вселенську вічність тліють
За тих, кого не дочекалися батьки –
Ти зруйнував єдину їх надію.

Страждай і вий, плазуй та голоси,
Коли тобі прийде свята відплата,
За те, що несвідомі малюки
Ніколи більше не побачать тата.

Подохни, і будь проклятий в віках
За тих, хто згинув, здобуваючи свободу!

ЯК ТАК МОЖНА ЖИТИ?

Не можна знищити у собі те, чим ти не є.
Не можна вбити в собі Українця,
Якщо зродившись тут і живучи,
Ти був та залишаєшся чужинцем.

Якщо ти молишся чужим богам,
Якщо шануєш звичаї чужинські –
Для тебе рідним є сусідський край,
І несприятливим все те, що – українське.

Ти виріс на історіях дідів,
Які колись прийшли на нашу землю,
Принісши смерть і мор з чужих країв,
Змінивши світлий час на роки темні.

Ти тут живеш, їси вкраїнський хліб,
І топчеш землю, що тебе годує,
Але, як звір, котрого тягне в ліс,
Ти голос "рідної Расєї" чуєш.

Ти тут чужий, і там також чужий.
У нас – "маскаль", а там – "хахол немитий".
Постійно п'яний, агресивний, злий...
Скажи, байстрюче, як так можна жити?

БАТЬКІВЩИНА

Кіптявою та димом вигорілих шин,
Струмками крові на слизькій бруківці,
Сльозами й горем безлічі родин,
Історію писали нові бандерівці.

Історію, що творена в огні,
Не на пожовклих сторінках архівів.
І кожен був частиною історії в ті дні,
Коли кипів й палав повсталий Київ.

Коли піднявся хвилею народ,
Коли гриміла громом Україна.
Історія писалась кров'ю тих,
Хто розуміє велич слова – "Батьківщина".

ТИМ, ХТО СПАЛИВ ГРОМАДЯНСТВО

Чи можна зрадником назвати цю істоту –
Безмозку жертву та раба дезінформації,
Що марить магаданськими болотами
Та пхається до лав чужої нації?

Такі завжди бродили й притиралися
Там, де солодше пахне добрим харчем,
Самі створити щось не намагалися –
Чекали поки хтось недоїдків їм кине в пащу.

Скавчали, ластились і слиною стікали,
Тручись в пилюці біля ніг господаря,
А потім руку, що їм харч кидала,
Кусали та втікали – підлі злодії.

Паршиві пси прогнилої системи,
Раби радянської тюремної політики,
Ви декласовані і вічно відокремлені –
Приблуди та духовні паралітики.

ВОГОНЬ ПОМСТИ

Удар, ще удар,
І по тілу, мов струм,
Пружно вібрує віддача кевлару,
І падає зірваний кимось шолом,
Звільняючи фронт для нового удару.

Проламано стіни сталевих щитів,
Мов тріщина в греблі... ще мить – і рікою
Зірвався нестримний народний потік,
Що раптом зрівняв шанси в битві з стіною.

Розгублені очі за пластиком – бий!
Не страть цю секунду тріумфу даремно!
Лежить на землі його гумовий кий,
Яким він так мужньо боронить систему.

Вирує народної помсти вогонь –
Людей, які вдосталь надихались газу.
Закинуто владі на шию аркан!
Добий! Не шкодуй цю продажну заразу.

ЗАПРОДАНЦІ

Запроданці та холуї москви,
Безвольні слизні у тіні Імперії,
Забрьохані раби по вуха у багні
З єдиним богом – богом Бухгалтерії.

Цинічно вами продано народ,
Без бою віддано шматок Держави.
Покірно заглядаєте тирану в рот,
Щоб між зубів вхопити рештки страви.

Дріб'язкова тваринна ваша суть.
Єдине прагнення – це гнути спини.
Вас ваші ж діти згодом проклянуть
За те, що залишили їх без Батьківщини.

Ви все рівняєте в еквівалент грошей,
Духовність замінили капіталом,
Не ставите давно в ніщо людей
І ваше кредо: "вічним будь васалом".

Ще день, ще тиждень – ввірветься терпець,
І знову запалають жаром шини.
Тоді, нарешті, вам прийде кінець,
І цей вогонь осяє нову Україну.

КРИМ ВАШ

Ви нас обзивали "хохлами",
Паплюжили Львів та Бандеру,
І рила свої відвертали,
Як славень лунав "Ще не вмерла".

На мову кричали – "теляча",
А на вишиванку – "селянська".
Вам сало було – "засвиняче",
А борщ – "недостатньо радянським".

Це ж ви галичан годували
Всім Кримом й, частково, Донбасом.
Ваш край "салоїди" топтали
В сезон "панаєхавши" часом.

Ви дуже хотіли "в Расєю",
Вас "підлі хохли" не пускали.
Ну, що ж, вас від нас відділили –
"Брати", що ви їх так чекали!

Тепер ваші пляжі порожні,
"Бандера" по них не гуляє,
Рясніє все від триколорів,
Ніхто вже вам не заважає.

Не треба когось годувати
І можна безмежно брататись.
Так добре, напевно, буває
Продатися та від'єднатись?..

МИРНЕ НЕБО

Часом, вертаючи назад нестримні дні,
Знаходячи записані замшілі рими,
Я повертаюсь, наче уві сні,
Туди, де всі ми були молодими.

Туди, де нам всміхалася весна,
Де теплі дні плекало мирне небо,
Де не палала звуглена земля,
І був лиш крок від мене і до тебе.

Де не горів напалм в стрічках новин,
В далекі дні, коли не гинули герої,
А посеред старих похмурих стін
Ще не було слідів кіптяви бою.

Коли між друзів не шукали ворогів,
Коли жилось простіше, без істерик.
Часом вертаю ті нестримні дні
В уривках слів на клаптиках паперу.

СЕПАРАТИСТАМ

Якби ви вчились так, як треба...
(Якби ви вчились взагалі)
То не було б під нашим небом
Подібних бидла й рагулів!

Мабуть "славетні" ваші "деди"
Самі себе перемогли,
Коли їх дурнуваті внуки
Не розрізняють прапори.

Ви ж навіть на всесвітній карті
Знайти не зможете Росію,
В яку так мрієте вступати –
В обійми "доброго месії".

Якби ви вчились так, як треба,
То й мудрість би була своя,
І не була б тоді чужою
Вам рідна не своя земля.

"КЕРМАНИЧАМ"

Брехливі покидьки, що поблизу керма,
Ведуть у прірву нашу Батьківщину.
Ще не відкіптявіла шинами зима,
А вже здають й зливають цілу Україну.

Північно-східний ворог й далі "Брат"
Для тих, хто все рахує у купюрах.
І гине у полях простий солдат
Тому, що ним керує владний дурень.

Закуплено вже на роки вперед військових звань,
Куди не плюнь – погони та спеціалісти.
Чому ж у пеклі визвольних змагань
Вмирають сотні молодих ідеалістів?!

Нам замінили золотий батон
На величезну плитку шоколаду,
А під кордонами Росії голодує фронт,
Воюючи за Вседержавну Зраду.

ВАНТАЖ 200

Приймай, Росіє, свій товар назад.
Він виявився непотрібним та несвіжим.
Ми оголошуєм бойкот твоїм солдатам,
"старший брат",
Їх за свій стіл ми не садитимемо й сала не
наріжем.

Російська мати, ти відчуєш втрати біль.
Твоїх дітей ніхто не кликав "визволяти"
Україну.
Твій син, у обмін на вкраїнський хліб та сіль,
Зайшов зі зброєю на мою Батьківщину.

Запам'ятай, чужої армії солдат:
Не був й не будеш ти, паскудо, українцю
братом.
Тут кожен камінь, кущ, ставок, квітучий сад
Є пасткою для вас і буде вас вбивати.

Готуйтесь, маскальня, приймати цинковий
вантаж,
Або беріть назад своїх шакалів.
Вам нічого шукати тут, цей край не ваш!
А з нами правда й міць свинцю та сталі.

"ІНТЕГРАТОРАМ"

("В своїй хаті своя правда, і сила і воля" –
Т. Шевченко)

Подумай, чи потрібні нам якісь союзи?
Химерний сплав культур у новому Содомі,
Де втрачено національну гордість,
Де дітям змалку змінюють свідомість.

Чи нам потрібні ті мільйони імігрантів?
Чи краще стане нам в тіні мечетей?
Яких ми досягнемо результатів?
Яких ми прагнемо пріоритетів?

Відмовитись від власної культури?
(Ми нищимо її і без союзів!)
Втягнути націю у нову авантюру,
І знов брататися й шукати нових друзів?

Коли вже ми дійдемо розуміння –
Час перестати бути меншим братом!
Ми Нація, а не отара в лузі,
Доволі закордонних пастирів шукати!

Доволі знизу зазирати в очі
Благальним поглядом приблудної собаки.
Чому з сусідами брататись хочем,
А рідного по крові тягнем до гіляки?

Чому завжди шукаємо братерства?
Як не з Євросоюзом то з москвином...
Завжди готові від плювка обличчя втерти
І перед паном гнути свою спину.

Спиніться! Досить! Не шукайте пана!
Не буде щастя у чужому краї!
Серед чужих не буде вам свободи,
Ніхто вас в своїй хаті не чекає!

ПОЛІТИЧНИМ В'ЯЗНЯМ

Не закують сталевий дух залізні грати,
І сині очі не укриються пітьмою.
Нові на волі виростуть солдати,
Щоби зійтись з Системою в двобої.

Не випалить жагу до волі темний карцер,
Коли горить душа за Батьківщину.
Пройдуть роки, усе мине,
Солдат вернеться,
Обійме сина й люблячу дружину.

І знову жаром спалахнуть похідні ватри,
Він в синє небо соколом полине,
І заблищать на сонці срібні лати –
Осяють світлом вільну Україну.

ІНФОРМАЦІЙНА ВІЙНА

Ми живемо в часи тотальної брехні,
У вирі медіачастот та телемарафонів,
Інформаційний простір – наче полігон,
А порція новин – мов цинк патронів.

А ти – мішень, маріонетка та бовван,
Опудало з полови та ганчір'я,
Яке з екрану навчений баран
Наповнює сміттям прямих ефірів.

А за картинкою екрану – інший світ:
Кипить робота, рейтинги й піари –
Для того, щоб обдурений нарід
І далі вірив у надумані примари.

ТОЛЕРАНТНІСТЬ

Ти толерантністю просотаний наскрізь,
Яка веселкою із тебе ллється.
Ти захищаєш все, що підле та бридке
Та перед кожним покручем у пояс гнешся.

Ти забуваєш плем'я своє й Рід,
Батьківську честь зміняв на порожнечу,
В якій чужинець – твій великий світ,
А українець – це "нацистська нечисть".

Ти на руках готовий нести "голубих",
"рожевих", "різнобарвних" та "картатих",
Бо їх права для тебе – сенс життя,
Що ти готовий палко захищати.

Невже ти думаєш, що толерантний світ
Народить нову мислячу людину?
Для того, щоб родилось щось нове,
Потрібно мати правильну Родину.

Ти захищаєш все, що підле та бридке.
Чужим для тебе є все світле та високе.
Настане час, й на попелі твоїх гнилих ідей
Зростатиме оновлена Європа.

"ФАШИСТ"

"Ти фашист! Бо вдягнув вишиванку.
Вишиванка – це ж символ фашистів!
На Адольфа ти молишся зранку" –
Прокричать тобі в слід комуністи.

"Ти фашист! Поважаєш країну
Та героїв, що її здобували.
І мета твоя – Новий Освенцім" –
Аж заслиняться регіонали.

"Ти фашист! Бо цінуєш родину
Й ненавидиш содомську гидоту.
В гітлерюгенд віддаш свого сина" –
Прошипить толерантна спільнота.

Хай "фашист" – бо цінную Державу!
Хай "фашист" – бо шаную Героїв!
І якщо їх так бісить це слово,
Я горджусь, що це слово зі мною!

МАТЕРІ

Я, мамо, бачу нову Україну.
Мабуть, уже без оселедців й шароварів,
Та не таку наївну, мов дитина,
Яка чужинцю руку простягала.

Я бачу землю сили і звитяги,
Безмежний край, що обрієм синіє,
Де над лісами, луками й полями
Арійський дух могутній вітер сіє.

Де до небес здіймається вогнями
Предвічна сила древнього народу,
Де над містами соколом ширяє
Незламний дух братерства і свободи.

Де українець – сам коваль своєї долі,
Де вимерли і зникли безталанні.
А кожному, хто зазіхав – воздасться
Із синім димом шлях в краї обітованні.

Історія, що писана до нас

Історія, що писана до нас:
Відлуння битв і попіл полум'я звитяг;
Нордичний дух героїв й героїнь,
Що повертались на посічених щитах;

Шалений танець круків в світлі гроз
І полиск вістря бойових мечів –
Уже давно пішла у небуття
Та зникла в перехрещенні світів.

Залишилась лиш пам'ять тих часів,
Що нині збурює палку юнацьку кров
Та підіймає дух нових бійців,
Які за Правду й Честь стають до бою знов.

Історія, яка буде написана по нас,
Мабуть, згадає й наші імена.
В протистоянні новим ворогам
Буде у вічності освячена вона.

Нехай без брязкоту скривалених мечів,
Без хижих круків в зблиску громовиць,
Але в рядах суцільних зімкнутих щитів
Супроти камуфльованих блощиць.

Немає більше грізних битв в полях –
Плацдарм належить асфальтованим містам.
Під стягами нових ідей у бій
Ідуть герої сьогоденних драм.

Соколи

Сталево-сірі очі
В очах горить вогонь.
Вогонь, який щоночі
Зривається з долонь.

І ллють дощі свинцеві,
І полум'ям з стволів
Говорять машингвери
Відважних соколів.

За спалену Вітчизну, зруйноване гніздо
І соколят, що мати сховала під крило.
Не за примарну славу і брязкіт нагород,
А за міцну державу, свободу і народ.

Бо ж плем'я соколине
Ховає сталь в очах
І долю Батьківщини
Здіймає на крилах.

Соколи-українці,
Ми – нездоланна рать,
Як мовлять машингвери –
То вороги мовчать.

За спалену Вітчизну, зруйноване гніздо
І соколят, що поки не стали на крило.
Не за примарну славу і брязкіт нагород,
А за міцну державу, свободу і народ.

ПОЛІТИКАНАМ

Світлу ідею сплюндровано спекулянтами,
Втрачено віру в телеекранних вождів.
Визвольні стяги стали барвистими фантами,
Гасла – пустими словами з брехливих ротів.

Все "замайданили" та "заславаукраїнили",
Незрозуміло: хто ворог, хто недруг, хто
друг.
Рвали сорочки розшиті на грудях запінено,
Та не могли поділити: "по Збруч" чи "по
Буг".

Де ваші вила? Де ваші гасла й програми?
Так і залишились текстом на клаптях
картону?
Ще чим ділитись зібралися із ворогами?
Чи не ви ще недавно співали: "Від Сяну до
Дону"?!

Наша Країна для вас – лиш частина
політики,
Люди – ресурс та джерела тугих
гаманців,
Ваша валюта – лише обіцянки та критика,
А ви для людей – кількасот можновладних
стільців.

ВИБОРИ

Прийшла весна і все сміття сплило,
Несе Дніпро тепер це Україною:
Ми знову обираєм менше зло
І тих, хто, хоч з натяжкою, ще є людиною.

Змінились декорації? Та ні!
І вкотре на білбордах остогидлі пики,
І знов ошукані і західняки, й шахтарі,
А ті, хто поблизу корита, нікуди не зникли.

Папірчик знов бере до рук народ,
Тремтячою рукою ставить хрестик,
Для того, щоб п'ять років без турбот
На своїх спинах хрест наступної тварюки
нести.

Так сталось, так історія велить,
Бо раб завжди достойний свого пана.
Проголосуй й папірчик в скриньку
поклади,
Щоб з списку покидьків обрати меншого
тирана.

ОБЛИЧЧЯ З ПЛАКАТІВ

Ти ще віриш у гасла й програми?
Довіряєш обличчям з плакатів?
Йдеш за партіями та прапорами?
Бачиш сенс в балачках депутатів?

Ще чекаєш потрібного часу?
Є надії на "введення плану"?
Намагаєшся ще розібратись
У потоках брехні та обману?

Потопає країна в болоті,
Та тріщать бульбашками ідеї.
Поки гинуть солдати на фронті –
Б'ються біля корит фарисеї.

Їм держава – розмінна монета,
Люди – електорат й біомаса.
Їх програми – валютні потоки,
А ідеї – віконце до каси.

Скільки хтось назбирав дивідендів
На смертях та каліцтвах Майдану?
Кільканадцять іде в президенти,
Поливаючи медом з екрану.

Не змінилися гасла й програми.
Не змінились обличчя з плакатів.
Ті ж самі обіцянки з екранів,
Але й досі нема результатів.

ДЕРЕВО РОДУ

Дерево міцне своїм корінням,
А людину зміцнює ідея –
Те, заради чого варто жити,
Істина, яка лежить за нею.

Правда, що гартує силу духу,
Проганяє сумнів, страх, вагання,
Вказує єдиний напрям руху,
Відповідь дає на всі питання.

Та, що стверджує буття доречність,
Через вічність йде у покоління,
Що формує світу безкінечність
Й живить Роду дерева коріння.

Дерево міцне своїм корінням –
Тож шануй коріння свого Роду!
Сій ідею через покоління
Для добробуту свого Народу.

МИ НІКОЛИ НЕ БУДЕМ БРАТАМИ!

Ми ніколи не будем братами!
Та ми ними ніколи й не були!
Хто брататись хотів з москалями:
Подоляни чи, може, гуцули?

Може лемки чи галичани
Закликали червону заразу?
Кровожерні московські шакали
Завше в нас викликали відразу.

Завжди в нас викликали огиду
Від Карпат до забоїв Донбасу,
Наглі, злі та голодні нероби,
Що прилазять сюди час від часу.

Ми ніколи не будем братами,
Ні по крові, ані по духу:
Ваша зла, загребуща держава
Сіє зло, попелище й розруху.

Захлинайтесь у власній отруті!
Пожирайте себе з середини!
Ми ніколи не будем братами!
Забирайтесь з моєї Країни!

ХОЛУЇ МОСКОВІЇ

Дотолерастилась, "шановна" владо,
Коли в наш дім впустила москаля.
Коли давали зомбувати проросійське стадо,
Й вагались, чи потрібна нам в Криму земля.

Дотолерастились і, як завжди, спізнились,
Коли чекали путінських ходів.
У Києві ви в Раді за посади бились,
Та за Державність битись жоден не схотів.

Ви маєте очікувані результати –
Змоскалений, обдурений народ.
Народ, той, на який вам глибоко начхати,
Який надмінно кличете ви в кулуарах –
"сброд".

Так, дійсно – "сброд", погляньте на це
стадо:
Обдерте, бідне, загнане в борги,
В безвиході кричить: "В Рассєю надо",
А українці їм – найперші вороги.

Не українець їм насправді ворог,
Бо влада не належить українцям.
Це ви – провладні, богообрані потвори
Уже давно, немов рабів, народ здали
чужинцям.

Народ, в якого знищено освіту,
Який живе історією мертвої держави,
В якому навіть Мовою не можна говорити,
А криміналітет – єдине чинне право.

Це ви, паскуди, не займались Сходом
України!
Це ви, московські холуї, зродили яничар!
Продовжуйте і далі рвати та ділити –
Народ не втопите в крові братерських
чвар.

ТИМ, ХТО НАЗВАВСЯ "БРАТОМ"

(за мотивами творів П. Штепи)

Сусід північно-східний заграбастав слово
Русь –
Дзвінку та чисту назву краю моїх предків,
Поганий, підлий та підступний люд,
Що очманів від випивки та редьки.

Ти – Чудь, Мордва, Чухна та Самоядь,
Твій сморід здавна чує гордий русич.
Гнилі болота та тайга – твій сад,
А кращий харч – це квашена капуста.

Церковний передзвін під крики пиятик,
Кулачні бійки та підпоєні ведмеді...
І скільки не стинати вам борід –
Не станете подібними на мене.

Я – Україна-Русь, я ваш похмільний біль –
Свята земля від Сяну і до Дону.
А ви, мов хижий, кровожерний кліщ,
Присмоктані до нашого кордону.

ВІДРОДЖЕННЯ

Відлунням голосу Перуна з громових небес,
Палючим спалахом у світлі блискавиці,
Народ прокинувся! Піднявся і воскрес
Прадавній дух його і славний ратний звичай.

Гаряча кров збудила пам'ять древніх битв,
Зажевріли та спалахнули вічні ідеали:
Сьогодні йде у бій солдат нових часів,
Щоб повернути те, що предки здобували.

До перемоги, Святослава рать!
За нами – правда, з нами – рідні Боги!
Нехай у пеклі вороги згорять!
А ми покажем їм туди дорогу.

НАША ЧЕСТЬ – ВІРНІСТЬ

Коли вмиратиме останній ліберал,
Забравши в пекло попіл хибної доктрини,
Всю нечисть вимете гарячий помсти шквал –
Тоді повстане нова Україна.

Де честь та кров будуть основою життя,
Де величатиме натхнення силу духу,
Де Нація позбавлена сміття,
Й подолано важке ярмо розрухи.

Братерство й гордість загартуються в
боях,
Забуті будуть рабство та покірність.
Над Краєм гордо майорітиме свободи стяг,
І честю нашою там буде наша вірність.

ДВІ РІЗНИХ УКРАЇНИ

Мабуть, таки ми маємо дві різних України:
Одну, ту за яку пішла у небо Сотня,
А іншу ту, яка не знає слова "воля",
І далі копирсається в болоті.

І далі, знов шукає свого пана –
Погонича, що батогом вестиме стадо,
Очолить чернь, спрямує до корита
Й накаже грізним голосом: "Так надо!"

Трястиме гаманцем над пролетаріатом –
Їм лише гроші – символ влади й честі:
Для тих, хто відповість "Ну надо, значіт надо"
І далі буде їх на золочених ношах нести.

Народ, який міняє гірших на ледь кращих,
Брехнею тішить слух високопарною –
Не заслуговує свобідним бути,
І смерть героїв може стати марною.

ДАВАЙ!

Ти бачиш на краю чужого неба рай,
А рідний край для тебе був та залишається огидним.
Чому ж засидівся? Пакуй торби, давай!
Іди в світи, недоумок безрідний.

Іди молитися чужим богам.
Іди брататися з чужим народом.
Можливо, на краю чужого неба, там,
Нарешті бажану отримаєш свободу.

Можливо, там помазано медком!
Можливо, далі хтось буде тобіріднішим!
Давай! Пакуй валізи, і бігом!
Тут без таких, як ти – свіжіше та вільніше.

МОВА

Ти розумієш мою мову?
Це шепіт рун бринить морозним вітром у словах.
Це сила духу вільного народу,
Що сонця знак несе на хоругвах.

Ця мова – серп, яким стинають колос,
Що згодом перетвориться на хліб.
Вона – з глибин віків священний голос,
Рожденний в сивині тисячоліть.

У ній і сварги промені огненні,
І блиск води гірського джерела
Нетлінна мудрість, молитви священні,
Що мати з молоком своїм дала.

Спинися та прислухайся, приблудо,
Ця мова – меч для тих, хто йде з мечем.
Вертайся у своє болотисте нікуди,
Тебе ніхто сюди не кликав калачем.

Яке ти маєш право тут сичати
Про те, що "ущемляют твой язик"?
Прийшовши гостем до чужої хати,
Свої права торочити ти звик?!

Підступна погань, угро-фінський послід,
Паршивий пес, заблудший в реп'яхах,
Не будеш ти ділити мою землю
"Введєнієм іного язика!"

"СПАСІБО ДЕДУ ЗА ПОБЕДУ"

Червоний прапор та дешева ковбаса,
"Сталічна водка" із надщерблених "стаканів".
Комуно-ряха розгодована, масна,
І погляд в порожнечу діда-ветерана.

Вертеп і показуха, пафосний парад
Та вакханалії на трупах й пам'яті померлих,
Що знаєш про війну ти, комуняцький гад,
Що черево наїв, п'ючи народну кров
Із хижим апетитом лева?

Що знаєш ти, недоук, про війну?
Твоя війна – зривати шапки й баб тягати,
Чому ж, паяце, ти соромиш сивину,
Не вміючи докупи й кілька слів зв'язати?

"Спасібо деду за победу" – ревете,
І заливаєте масні червоні ряхи,
Мов грифи-падальщики свій народ жерете,
Як на спині коняки надокучливі комахи.

Тому я вам плюю в лице й кажу:
"Лижіть й надалі чоботи сусіду",
А я своєму дідові скажу:
"Спасибі, діду, що душив червону гниду!"

СЛАВА КОЗАЦЬКА

Степом гуляла слава козацька,
Вітер знамена підносив до хмар,
Пісня лилася шляхом чумацьким,
Що струнами серця виводив кобзар.

Січ неприступна, чайки й гармати,
Коні, осідлані в ратний похід.
Було колись, вміли ми воювати
За рідну землю та власний нарід.

Гриміли звитяги, степи гуркотіли,
На сонці блищали гетьманські булави,
Золотом шати козацькі горіли
В світлі шабель, здобуваючи славу.

Було й не згасло, хоча й ледве тліло.
Було й прокинулось, знов загуло!
Згадують внуки прадідове діло
Й славне козацьке своє ремесло.

ВІЧНИЙ ХРЕСТ

Відгуркотіло.
Відпалало.
Неначе зникло й загуло...
За що так палко помирали –
Схололо й тихо відійшло...

Знов борговибрані народи
Та богообрані пани...
Невже цей вічний хрест до скону
Вкраїнські нестимуть сини?!

Народ, немов сліпець, блукає
Від балалайки до кіпи.
Устами Бога промовляють до них
Равини та попи.

У трясовині компромісів,
Серед чужої лженауки,
І далі випаде зростати
Нам, нашим дітям та онукам?

Шукати щастя на чужині,
Чекати від чужинця чуда?
Нас вправно, вкотре, прирікають
На це нові-старі іуди.

СИЛА ТА НАДІЯ!

Я зазираю у блакитні очі,
Моє маленьке, моє любе чудо.
На руки взяти, пригорнути хочу,
Твоє тепло пустити в свої груди.

Малі долоньки, що мережать ниті долі,
Зігріти своїми батьківськими руками,
Сховати від неправди та облуди,
Що замітають шлях людський снігами.

Ти, донечко, – моя надія й сила,
Ти – Батьківщини полум'я гаряче!
Лиш доти буде жити Україна,
Допоки буде чути сміх дитячий!

Лиш доти буде жити моя раса,
Допоки бачать світ блакитні очі!
Тоді ніколи Білий світ не згасне
Та не припаде чорнотою ночі.

"Багряна лірика" (2012)

Багряна лірика – збірка революційно-патріотичної поезії, присвячена пам'яті героїв, полеглих за волю України. Тематика збірки охоплює історичні події визвольної боротьби українського народу, сучасні суспільні проблеми, древні релігійні вірування та містить ліричні твори автора.

ВІД ЗАХОДУ ДО СХОДУ

Від Заходу до Сходу – далека дорога.
Важка ноша нести світло в свідомість убогу.
Важка ноша для вкраїнця нести промінь віри,
Щоб не знидів, не загинув, не здався покірно.

Важка ноша патріота для свого ж народу –
Примусити хлібороба вилізти з городу,
Взяти вила, стати муром за свою державу.
Важка ноша, святе діло та... невдячна справа.

Чому на своїй землі ми, немов холопи?
Молимося чужим богам, цілуємо стопи.
Сусідському отаману, як батьку, радієм,
Коли на своїй землі зерно рабства сієм.

Підійміться та повстаньте, покажіть – ви люди!
А інакше загинете, інакше не буде.
У своїм краю слугою, рабом і плебеєм
Не потрібно бути, брате!
Кланятись юдеям, москалям,
Та іншим зайдам, які тебе гноблять.
Це не робить тобі честі і слави не зробить.

ТВОЯ КРАЇНА

Твоя країна, мов зраджена дівчина,
Рветься втекти в нікуди від реальності.
Зранена, збита, безвинно скалічена –
Тоне в людської байдужості крайнощах.

Жирні, вгодовані свині коритами
Кров її хлепчуть, на смерть прирікаючи.
Досить! Доволі без дії сидіти,
Молячись в небо та гірко ридаючи.

Зброю до рук! Наш протест – революція,
Опір та сила прикладу віддачі –
Кожна тварюка, кров'ю насмоктана,
Тихо сконає в кориті свинячім.

ІДЕЯ НАЦІЇ

Візьми з собою свою свободу,
Ставай до бою за честь народу.
Без компромісів трощи бар'єри,
Неси у маси свої ідеї.

Ідея нації – вища сила,
Безсмертя духу, незламна віра,
Повага предкам, честь патріотам –
Це крок з безодні, ривок з болота.

Героїв кості земля накрила –
Та, що тебе і мене зродила.
Крокуй безстрашно, іди крізь стіни –
Це наші землі – це Україна!

НАРОДОВІ

Повстань, зашорений й знівечений народе,
Поглянь: навколо підлість, бруд і тлінь.
Зірви та розтрощи ярмо покори,
Яке тягли десятки поколінь.

Куди пішли твої святі герої?
Де їхні понівечені тіла?
Які залишились у чистім полі,
Які земля у себе прийняла.

Повстань й борися, покажи свій гонор,
Безсмертя й честь здобудь у боротьбі.
Нехай в огні оплавляться ті дзвони,
Що смерть швидку заповіли тобі.

Борись за право на батьківську мову,
Шануй звичай та заповіт дідів,
Не продавайся та не зраджуй рідне слово,
Будь гідним й не проси пощади у катів.

Ця боротьба – надія твого краю,
Майбутній світ для ненароджених дітей.
Це перше дерево ще не посадженого гаю,
В якому серце піснею зігріє соловей.

І пронесеться слава України,
Не діленої псами на шматки.
Останній шанс для мужньої країни,
Що потребує твердості руки.

Згорять у пеклі підлі яничари
І їхній сміх потоне в небутті.
А потім Ми наловим срібні чари
Водою вільної й свобідної землі.

СВЯТА ЗЕМЛЯ

Карпатських гір прадавня сивина
Колише вітром душі тих героїв,
Що згасли, догорівши, мов свіча,
У боротьбі, щоб в мирі жили ми з тобою.

Пісок безмежних спалених степів
Ховає у обвітрених курганах
Пожовклі кості славних козаків,
Які тобі майбутнє дарували.

І Чорне море часом закипить
Й на берег викине мечі іржаві,
Якими здобували в боротьбі
Велику Русь дружини Святослава.

Полісся пам'ять береже в лісах
Про тих, хто під знаменами Петлюри
Боровся і обстояв до кінця
Свою звитягу, ідучи під кулі.

Це рідний край, священний сонця хрест
Із півдня в північ, з Заходу до Сходу.
Він тільки твій, мій брате, тільки твій!
Свята земля вкраїнського народу.

ЧАС НАСТАВ!

Слава Україні і Героям слава!
Нам вітер між багнетів віщує перемогу.
Ти вийшов за поріг – тебе сонце вітає,
Хрест на груди й вишитий рушник в
дорогу.

Час прийшов, говорить спів нахтіґалю,
При дорозі в буйному кущі калини –
Тому, що садив ти разом з батьком,
Коли був іще маленькою дитиною.

Росяна трава тобі омиє ноги,
Килимом м'яким до небокраю ляже.
Даль, небес блакить і польова дорога
Поведе вперед та вірний шлях покаже.

Слава Україні і Героям слава!
Час настав! Доволі весь цей фарс терпіти!
Піднімайся та йди під пісню нахтіґалю –
Сокіл проведе, сонце буде світити.

ТОЙ ЧОРНИЙ ДЕНЬ

В той день, коли упала Січ –
Останній бастіон незламного,
У прагненні безсмертя, духу.
Коли зустрілись правда і брехня
У полі віч-на-віч
І темрява перемогла...
Не в чесному бою, в якому мовить сталь,
А у сплетінні зрад, у змовах за спиною,
Де кращі з кращих,
Що могли тримати зброю,
Втонули в політичних ігрищах...
Стократ
Хай будуть прокляті безсилі отамани,
Гетьмани, що продали свій народ,
Що честь і гордість проміняли на город
Біля купованої кров'ю хати.
Хай будуть в пеклі прокляті стократ
Засліплені посулами москви
Безрідні блюдолизи:
По смерті їх ніхто не справив тризни.
І той город – обіцяний едемський сад,–
Перетворився в домовину України,
Якої стало ніде й поховать...
В той чорний день, коли упала Січ.

МОЯ БОРНЯ

Народжена на зламі століть,
Посвячена вістрям меча,
Закутана в кайдани сумління –
Дрімає в мені моя борня.

Мов клекіт лави в надрах землі,
Примарна, наче тінь кажана,
Чекає та пульсує й кипить
Щоб все навкруг спалити дотла.

За ґратами усталених норм,
Між стінами чужих почуттів
Мій дух забився в чорну діру
Та мохом безнадії поцвів.

Коли ж настане істини мить –
Сполум'яніє вістря меча
Й на обрії, на зламі століть,
Вогнем займеться моя борня.

Моя стихія – це рух,
Моя ідея – протест,
Дрімає десь в середині звір,
Веде до правди сонячний хрест.

ДАВАЙ ПО ЗБРУЧ!

Я галичанин, націоналіст,
Давай по Збруч – і вільна моя хата,
Від безстатевих промосковських гнид,
Й, радянського розливу, пролетаріату.

Давай по Збруч! А тут я розберусь
Де доморощені запроданці зібрались,
На своєму подвір'ї зазирну під кожен кущ
І придушу гадюку, як би не звивалась.

Давай по Збруч! Бо тут моя земля –
Тут пахне хлібом, сіном і росою
Хіба ж це може зрозуміти той,
Хто змалку напханий імперською "лапшою".

Давай по Збруч! Будуй Галичину
Й живи господарем у себе в хаті –
Шануй свій дім, цінуй свою рідню,
А не шукай до кого їх би приєднати.

Давай по Збруч, а далі по Дніпро
І від Дніпра до східного кордону.
Неси ідею в кожне місто і село
Єднання Нації від Сяну і до Дону.

О, МОВО МОЯ

О, мово моя,
Птахо срібнокрила,–
Нестримна в леті,
Неземна в своїй красі.
Мов лезо, гострена
В сплетіннях рим поетів –
Зривайся в куряву небес
Й до сонця свій народ неси.

О, мово моя,
Сотні раз розп'ята
Лихими язиками ворогів,
Проте, не скорена на ешафоті ката,
Тебе я чую в сплеску хвиль і голосах вітрів.

О, мово моя,
Голос мого Роду,
В пісенний Вирій
Підіймись у пахощах квітучих трав.
Ти – меч в міцних руках твого народу,–
Його обличчя на іконі, що Творець писав.

СОЛДАТИ ВОЛІ

Ішли бійці через ліси Карпат.
Через болота проривалися з боями.
Несли любов своїй землі в серцях,
З молитвою за неї помирали.

Хто в Чорний ліс, хто йшов через Волинь,
Хтось південь підіймав, хтось півночі вклонявся.
Не здати свій народ, не сплюндрувать святинь,
Могилами батьків з них кожен клявся.

На три фронти – де свій, а де чужий?!
Не розбираючи й не ділячи штандартів,
Підняти люд в священній боротьбі –
Ідею, вищу за життя, несли солдати.

Залишивши обпалені міста,
Пішли крізь вітер, дощ й зимову стужу.
Ішли у бій, була одна мета –
Здобути Україну сильну й дужу.

Нехай святяться ваші імена,
Забуті на землі та золотом карбовані на небі.
Солдати волі, Ви – бійці УПА,
Хто став під прапори провідника Бандери.

Ви нам подарували вільний край,
І хоч запроданці шматують Україну,
Ми збережемо заповіт й звичай,
Що дарував в безсмерті батько сину.

МАТИ

Згуркотіла степами війна.
Вітер хилить обсмалений колос.
Небокрай та дорога курна
І у сутінках рідний твій голос.

Перший крок на забутий поріг,
Тихий шепіт старенької мами...
Вибач, швидше прийти я не зміг,
Бо боїв привид став поміж нами.

Не повернуться більше брати,
Поховали їх в братських могилах.
Знаю, як гірко плакала ти,
Та катам посміхалась крізь силу.

На стіні, де були образи,
Лютий ворог глядить з-попід стелі,
А в пивниці ховаєш портрет
Спліснявілий... Степана Бандери.

Я прийшов, я твій біль і твій хрест,
Твоя вічна несправдана кара.
Не клякнув, не прогнувся, як жерсть,
І життя не прожив я надарма.

Я пройшов крізь вогонь і крізь лід,
Та не зрадив батьківської честі.
Без останку віддався землі
Тій, чий голос поклявся донести.

Вже не той, що ходив босоніж
У гаю росяною травою.
Зараз дух мій гостріший за ніж
І ти можеш пишатися мною.

Моя мати, колиско моя,
Що віддала мені кращі роки.
Я схиляюсь на твоє плече
Та молюсь на твої тихі кроки.

ЛИСТИ

Свіча спливає весняним дощем
Під скіптявілим настилом криївки –
Безмежний смуток душу тне ножем,
Холодить руки вороний метал гвинтівки.

Навколо осінь, жовтий лист паде,
Врожай збирають у вцілілих селах.
А тут – дубовий стіл зі стелі крапля тне
І сирість причаїлася в шинелі.

Не знаю – день чи ніч – застигли дзиґарі
Немає, наче вічність, зв'язкової
Не бачимо ранкової зорі
Ані небес багряниці нічної.

Пишу листи лише тобі одній,
Та жоден не дійде до адресата,
Коли в пісенній тиші лісовій
Нас поховає з гуркотом гармати.

Ми тут за вас гниємо в цвіті літ,
Чекаючи, коли настане час прощатись.
Віддали все, що є землі своїй,
А небу душу – ще прийдеться почекати.

ГЕРОЇ КРУТ

Полум'янів кривавим блиском захід сонця.
З останніх сил стискали руки кулемет.
Огненні маки квітли на вишиваній сорочці
Відходила крізь них душа в останній лет.

Сімнадцять літ – не мало й не багато,
Щоб за свою країну помирать.
В останній бій рвалися – як на свято,
Їй шану, честь й життя своє віддать.

Полишені на вірну смерть своїми
Стояли муром мужні юнаки.
Та не здались, не впали на коліна
Під натиском московської орди.

Герої Крут, святі бійці Вітчизни,
Віддали юність й канули в пітьму
Для того, щоб плебейська люта дурість
Продала вашу мрію золоту.

КАМІННИЙ ХРЕСТ

Червоно-чорним спогадом камінний хрест
На роздоріжжі чотирьох вітрів у чистім полі.
Вінком на нім волошки та багряний маків цвіт,
Що проросли з кривавих ран розстріляної долі.

Посивілий від снігу, сточений дощем,
Немов чужий, отут, в не зритім траками колоссі.
Німий сучасник тих буремних сцен,
Коли цвіт нації розіп'яли північно-східні гості.

Так на долонях матері-землі стигматами хрести –
Спочинок вірних до останньої хвилини.
Волошок синь на жовтім поля килимі –
Це душі тих, кому свинцем забрали з серця Україну.

МОЯ ЗЕМЛЯ

Прекрасніша за вроду всіх богинь,
Могутніша за міць усіх титанів,
Моя земля згоряє у вогні
Затоптана наругою тиранів.

Несе свій хрест століття, крізь віки,
Спливаючи в кривавих битвах в полі,
Незламана, зривається з колін,
Благаючи в небес бездонних долі.

Обсмалені вогнем священних війн,
Стоять, мов щит, нескорені Карпати.
Не поросла безмежна даль степів,
Моя земля повік буде стояти.

Над нами – синя глибина небес,
Жовтіє в полі килимом колосся.
Червоно-чорний – прапор правих битв
Вінком терновим вплетений в волосся.

ПОКРОВА

У молитві до Богородиці,
До Покрови – матері нашої
Не забудь спом'янути тих воїнів,
Що стійкими були й безстрашними.

Хто поліг на полях безіменних
І віддав свою кров Україні,
Не здригнувся в боях шалених,
Честь не втратив, не впав на коліна.

У молитві до Богородиці,
До Покрови, матері нашої
Не забудь, помолись за тих воїнів...

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Моя держава любить мертвих героїв:
Квіти, вінки та траурні марші.
Я протестую. Це хибна програма.
Герої живі, і вони поміж нами.

Досить молитись на мертві могили!
Шана і честь їм, довічна слава!
Сьогодні потрібно майбутнім жити –
Минулому пам'ять, а зараз – Держава.

Прокинься, готуйся, не бійся: ти кращий,
Обстоюй ідею, культуру та мову.
Досить молитись на мертвих героїв
Гартуйся, збудуй генерацію нову!

ПАТРІОТ

Плювком в лице коротке слово –
"патріот",
Сплюндроване та стоптане чужинцем.
Для них ти – покидьок, бо любиш свій
народ,
А їм огидні всі, хто зветься українцем.

Твій шлях – війна, твоя земля – свята.
Ти крізь вогонь прорвешся за ідею,
А потім підла зрадника рука
Тебе віддасть на осуд фарисеям.

Тому, що ти не в золоті броні
Керуєш хвацько перемог парадом,
А у окопах на чужій війні.
Вони ж – на троні, обрані покірним
стадом.

Нема пророків в нас серед своїх.
Чужинці нам нав'язують закони.
Гарматне м'ясо, пункт статистики, плебей –
Це все, що ти для них в Окраїни кордонах.

Проте, Окраїні не бути ні за що,
Постане, вірю, слава України,
Яка, воскреснувши у величі своїй,
Згадає імена забутих доньки й сина.

МОЯ СМИРЕННА ТА СВЯТА ЗЕМЛЯ

Моя смиренна та свята земля,
Із віку в вік імперських зайд повія.
Ти продана народом для кремля –
Одвічний край рабів та гречкосіїв.

Тут стоптаний степами битий шлях
Стече щоками рясною сльозою
Я розчиняюсь у прийдешньому, в віках
І назавжди зостануся з тобою.

В безмежності спливаючих століть,
У відображенні дзеркал моралі
Я залишаюсь на своїй землі,
Гартований вогнем та дзвоном сталі.

Розділений на четверо хрестом,
Мій дух загинув в павутинні віри
Та зачервивів під старим мостом
Зі звуком затухаючої ліри.

Прокинувшись в ранковому дощі,
Освячений потоками Дажбога,
Я воскресав і знов в огні горів,
Вертаючи до рідного порогу.

Я помираю на своїй землі.
Як в Заповіті нашого Пророка.
Не на щиті, а вдома уві сні,
Приходить Вічність. Чую її кроки.

РУЇНА

Я крокую своєю країною
І вдивляюся в очі порожні
Тих, хто стали тою причиною,
Що такі ми сукупно негожі.

Тих, хто в ноги погляд потупили
І не хочуть у тому зізнатися,
Що продали, зміняли, згубили
Те, чим мали батьки пишатися.

Я дивлюся в обличчя сіріючі
І на ті невиразні постаті,
Що у мові своїй німіючи,
Розплилися в сліпому розпачі.

Роздали, продали, занедбали
І впиваються трунком полиновим.
Замість того, щоб йти попереду
Мов стихаюча хвиля відлинули.

Я дивлюся, і смуток червивіє
Після віршів тужливо-мінорних,
Коли наше минуле й будущину
Розфарбовують в відтінках чорних.

Ці тужливі, задушливі спомини
Про звитяги "дідів-героїв"
Набивають огидну оскому
І пліснявою тхнуть віковою.

Де звитяжні сталеві гасла?
Де хижацька паща тваринна?
Перетворено зграю на паству
І розтоптано дух України!

ОСТАННЯ БАРИКАДА

Невже впаде остання барикада,
Щоб поховать останніх патріотів?!
Невже настільки здешевіла правда,
Щоб чоботом втоптати у болото?!

Чи так нікому не потрібно свого,
Щоб до нестями все чуже любити?!
Чи може, не залишилось святого,
І треба Богу іншому служити?!

Чи темінь всім навколо світ закрила?
А може, просто бачать, та не хочуть
За спинами відчути волі крила
І силу в кулаках супроти ночі?!

А може чують, бачать та чекають?!
Чого ж чекати – час біжить рікою!
Для того, щоб не впасти, не пропасти
Потрібно діяти та не боятись бою.

Потрібно вийти на останню барикаду
Та втримати її своєю міццю,
На горло наступити клятій зайді
І задушить блощицю-кровопивцю!

Ні, не впаде остання барикада,
Допоки разом пліч-о-пліч з тобою!
Допоки з нами сила, міць і правда
І нас мільйони, підготованих до бою!

ЛЮБИ УКРАЇНУ

Ламай перепони на шляху до мети,
Мета виправдовує засоби й дії.
В наступ – позаду пали всі мости!
Наша війна – це протест й протидія.

Вір у несхибність переконань,
Вперто обстоюй власні ідеї.
Це боротьба за свій рідний край,
Досить ховатись у теплій постелі.

Борись, щоби жити достойним життям,
Щоб дати майбутнє своїм нащадкам.
Ти став на цей шлях і нема вороття –
Ця боротьба без кінця й без початку.

Люби Україну, обстоюй державу,
Бери те, що хочеш – бо це твоє право!
Це твоя земля, і твоя незалежність!
Своїми руками позбудься обмежень!

ПРОЗРІННЯ

Говорив Перун зі мною громовицею,
Розсипалась срібним полем Лада квітами
І земля мені озвалась мудрим Велесом,
Шепотів Дажбог колоссями житніми.

Мова їх зливались в спів кралель росяних
Та котилася шляхами чумацькими
І тобі вони шепочуть, прислухайся,
Чути їх за голосами хижацькими.

Бо ж питаються вони в тебе травами,
Шумом вікових дубів в лісі-мудрості,
Чистим небом та лугами-галявами,
В співі вітру запитання їх чуються.

Чи зостався вірним Роду та племені?
Чи не збавив чисту кров бусурманською?
Що в тобі зосталось вірного й чистого,
Чи не зрікся часом духу слов'янського?

Зачерпни із джерела вічних мудростей
Та скуштуй на смак води з трунком істини;
Зупинись на мить, до тиші прислухайся,
Зазирни в свічадо озера чистого.

Хай прозріння освітить громовицею
І в душі нехай розсиплеться квітами –
На своїй землі тоді станеш впевнено;
Вільним, нарівні з буйним вітром.

ЯРИЛО

Котився Ярило по синьому небу,
Котилося сонце куди йому треба.
Колом вогненним світилося свастя,
Даруючи світло, приносячи щастя.

Святою Землею дощем день пролився
На честь хлібороба, що небу молився.
Хмарина розтала, розсипались зорі,
Ярило спочив у небесному домі.

А зрання на сході все зачервоніло.
Прокинувшись, росами вмився Ярило.
Котилося сонце зі сходу на захід
Колом Сварожим, заквітчаним птахом.

Всміхнулося сонце Землі і водиці
Й продовжило далі по небу котиться.

ПАНТЕОН

Стоїть гора на березі Дніпра,
Священним колом ідоли богів.
Жертовний дим злітає в небеса
І чути монотонний спів волхвів.

Це Пантеон тобі наснився в снах
Прийшов крізь морок лик твоїх святих
Це тінь того, що залишили нам
Відлуння й пам'ять з глибини віків.

Його останки на плечах ріки
Несло у вічність сили джерело
І об пороги розбивалися Боги –
Їх міць ввібрав нескорений Дніпро.

Твоя предвічна віра рознеслась
Крізь корінь полину в обвітрених степах.
Мій Пантеон, що сіється в дощах,
Прийде й до тебе у весняних снах.

Мій Пантеон – моя духовна сила,
Сакральна міць та потойбічна суть.
Це те, що шум Дніпра й вітрів північних крила
В спіралях вічності тобі несуть

ВТРАЧЕНИЙ КРАЙ

Вітер хилить сиве гілля,
Сонце схрон собі шукає,
Над приспаною землею
Сокіл в вишині літає.

Що шукаєш, хижа птице?
Чом у неба висі в'єшся?
Підіймаючись до сонця –
Обпечешся й розіб'єшся.

Вечір в сіруватій тузі
На землі..., а небесами
Безманірно сонце ходить
Тихо битими шляхами.

Ти злетиш над ніч. І вище
Того неба пронесешся.
Там промінням полум'яним
Осмалишся й розіб'єшся.

Так і мій, багряний краю,
Ти, мов сокіл, ввись піднявся.
Та, не витримавши жару,
Обгорів та вниз зірвався.

Вітер хилить сиве гілля,
Сонце схрон собі шукає
Небо – те ж, а мого краю
Більше на землі немає.

ПОЗА МЕЖАМИ ДОБРА І ЗЛА

Поза межами добра і зла,
На кордоні ненависті й страху
Пролітає той єдиний птах,
Що веде тебе до обраного шляху.

Над безоднею людських бажань,
Між канонізованих пороків
Він тобі на мить відкриє грань
Розуміння мудрості пророків.

Серед пустослів'я й сивих рун,
Із верхів'я гір й похмурих пусток
Промовляє віковічний дух
Мудрості і сили Заратустри.

Він тебе несе в безмежний світ,
Де рікою час пливе невпинно,
Щоб переродитись і нести
Людям віру в силу надлюдини.

УКРАЇНА

Де вітру шум,
Де світло сонця над землею.
Там, де Перун
Іде небесною стезею.
Де мудрий Род
Твоє ростить родинне древо –
Там твій народ, твоя земля, вода, дерева.
Де дзвін серпів,
Де у полях хліби злотаві
Священний грім,
Чумацький шлях і битви праві –
Там твоя кров,
Там твоя віра і надія
Твоя земля,
Прекрасна, мов дитяча мрія.
Її віки плекають сивочолі боги,
Там міць ріки,
Що безперервно рве пороги.
І Ти на ній –
Ти син великого народу,
Схили чоло, молись на її силу й вроду.
Прекрасний край
Твоя прадавня батьківщина,
Твій Вирій-рай
Твоя безмежна Україна.
Де вітру шум,
Де світло сонця над землею
Її Перун створив правицею своєю.

ДОНЕЧЦІ

Спинись на мить, дитя,
Ти, наче зведена пружина,
Біжиш вперед з жагою пізнання.
Маленькі ніжки
Тупотять швиденько по стежині,
Яка зливається з дорогою життя.

Спинись на мить,
Дай зазирнути в очі,
Невинні й чисті, мов гірський кришталь.
Ти швидко так ростеш,
І ті безсонні ночі відходять в небуття...

Спинись на мить,
Дозволь тебе, дитинко, обійняти
З любов'ю пригорнути до грудей.
Дозволь без слів усе тобі сказати
І потонути в синій глибині твоїх очей.

Дай потримати ті малі долоньки
В таких великих батькових руках
Ти мій безмірний всесвіт,
Моя рідна доня –
Мале дитя з грайливим вогником в очах.

ПЕРША УКРАЇНСЬКА ДИВІЗІЯ
УНА "ГАЛИЧИНА"

Мундир чужої армії на тобі,
А в серці стогін рідної землі,
Яку чужинський топче брудний чобіт,
В яку "асвабадітєлі" прийшли.

Ти не один, вас тисячі присягу
На вірність дали пам'яті дідів
Та кров свою нещадно проливали,
Щоб український дух завжди полум'янів.

Ви в бій ішли, хто з-за шкільної лави,
Хто залишав незорані поля.
Так в пам'яті бринить й карбується віками
Огненний лев дивізії "Галичина"!

БАГРЯНА ЛІРИКА

Багряна лірика – переплетіння снів
Часом пустих, часом живих, мов пам'ять.
Заплутаний в сітях думок своїх
Ти пустку переповнюєш словами.

Пливе життя, тече й стікає час,
А ти вигадуєш нові звитяги,
Турбуєш душі тих, хто був до нас,
Здіймаєш в небо сплісняві стяги.

Багряна лірика, мов згаслий шум боїв,
Мов шепіт уст, навік похолоділих,
Пожовкле фото тих осінніх днів,
Які тобі пізнати не судилось.

Це, наче гра уривками буття,
Момент єднання сьогодення з тліном.
Це щось за межами твого життя,
І одночасно – це його частина.

Літературно-художнє видання

Юрій Руф

НА ЗЛАМІ ЕПОХ

Збірка націоналістичної поезії

Художник:
Волочко Віталій

Обкладинка:
Неля Марчук

Верстка та дизайн:
Юрій Прусак

Редактори:
Анастасія Мозгова
Анастасія Тис

Подяка:
Валентині Сопілці, **Onkel Sheff**,
Володимиру Дудку та всім,
хто допомагав і підтримував.

Зворотний зв'язок: **duh_nation@ukr.net**

Формат 60×84/16. Ум. др. арк. 8,4.
Замовлення №106705. Наклад 600 прим.

Друк ТзОВ "ЗУКЦ"
79011, м. Львів, вул. Вітовського, 25/10
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 408 від 09.04.2001